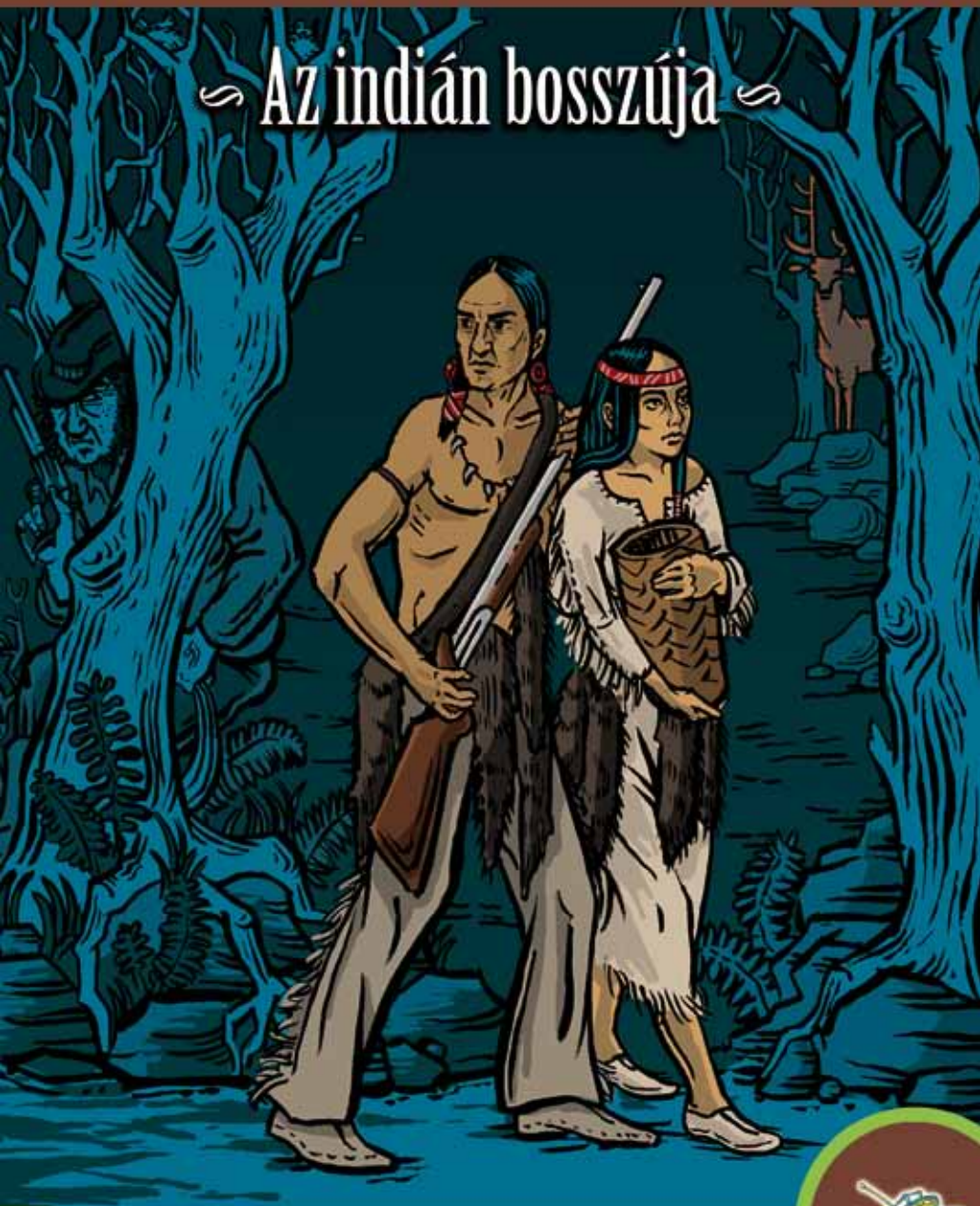

Friedrich Gerstäcker

~ Az indián bosszúja ~

Jonatán Könyvmolyképző

Friedrich Gerstäcker

AZ INDIÁN BOSSZÚJA

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

1. FEJEZET

*Az olvasó négy érdeemes emberrel ismerkedik meg,
és megtud egyet-mást életkörülményeikről*

A vad tavaszi viharok után gyönyörű május jött. A vas-tag, sárga avar alól, melyet csak itt-ott szakítottak meg üde zöld pázsitfoltok, illatozó virágok dugták ki fejüket. Bimbók és virágok hintáztak a fákról lógó buja liánfüzéreken is, melyek kertté varázsolták a vadont, és megtöltötték édes illatukkal az óriás tölgyek és fenyők által beboltozott erdei szentélyt. Az indák, folyondárok és bokrok e sűrű összevisszasága csak ritkán bocsátotta át a nap egy-egy eltévedt sugarát. Ezzel, úgy látszik, igen meg volt elégedve az a három alak, aki egy hatalmas fenyő alá telepedett le, mert az egyik, végtagjait kinyújtóztatva, így szólt:

– Alig találhatnánk pompásabb helyet bizalmas összejövete-
telünk számára. Egészen kitűnő hely, mintha csak erre a
célra készült volna! A tocsogós mező a folyó mellett, azt
hiszem, mindenkit visszariaszt, és a tüskés bozót idefent
sem valami hívogató, ha valaki éppen erre őgyelegne...
Másért meg miért jönne vajon, hiszen arról éppen eléggé

gondoskodtunk, hogy semmiféle vad ne tartózkodjék a közelben.

A férfi, aki ezeket mondta, magas ember volt, izmos testalkatú, nyílt tekintetű. Szemei azonban, melyekben ijesztő vadság kifejezése ült, nyugtalanul kalandoztak egyik pont-ról a másikra. Külseje elhanyagoltságot árult el. Puskája mellette hevert a földön. Lábat gyonfoltozott bőr lábszárvédő és marhabőrből készült mokaszin fedte.

Társa, ki a fatörzsnek támaszkodva mellette ült, és egy hosszú késsel farigcsált, durva szomszédjától előnyére különbözött. Öltözete tisztább volt, egész külseje azt mutatta, hogy jobb nevelést kapott, vagy legalábbis, hogy nemrég hagyhatta el a szülői házat. Ez utóbbit valószínűvé tette fiataltsága. Alig lehetett több tizenhétnél.

A harmadik teljesen elütött a másik kettőtől, mintha szelídségével és bánatosságával ki akarta volna egyenlíteni vadságukat és közönséges mivoltukat. Ruházata tehetős farmernak mutatta. Egyik lábát a másikra vetve, egy fiatal tölgy törzséhez támaszkodott, és elgondolkozva nézett a beszélőre, aki, miután befejezte szavait, fejét ismét hanyagul a fa gyökereit fedő mohára hajtotta.

– Most inkább arról gondoskodnátok, Cotton – felelte orrhangon. – Bár egyáltalán nincs rendjén, hogy kényszerítő szükség nélkül még az Istennek szentelt napon is az erdőt cserkészítetek, és leterítitek az erdő békés vadjait.

– Ördögbe a prédikációddal, Rowson! – szólt a vadász félig dühösen, félig nevetve, mialatt a fiatal fickó egy gúnyos pillantást vetett rá. – Takarékoskodj intő szózataiddal addig, míg a telepre nem érsz. Kímélj meg minket a badarságaidtól! De hol marad ez a Rush? Vigyen el az ördög, ha értem!

– Istent káromló átkozódásaiddal nem fogod idevarázsolni – felelte fejszóválva a másik –, de szerintem is sokat

késik. Tízre a gyülekezetben kell lennem, s hogy odaérjek, közben még hat mérföldet lovagolnom is kell.

– Milyen remekül összefér nálad a kétféle üzlet – mondta a vadász, és megvetően nevetett –, prédikálni és lovat lopni... hm, valóban jól összeillenek!

– Ne féljetek, nem sokáig leszek már terhetekre vele – válaszolta a farmer. – De nézd csak, hogy hegyezi a fülét a kutyád, szimatot kaphatott.

A szürke-fekete csíkos véreb az egyetlen napsütötte folton hevert, néhány lépésnyire a férfiaktól. Egy pillanatra fel-emelte az orrát, halkan morgott, miközben alig észrevehető kísérletet tett arra, hogy a farkát csóválja, majd ismét eredeti pihenőhelyzetébe ereszkedett vissza. Gazdája, akinek figyelmét mindez nem kerülte el, elégedett arccal ugrott fel.

– Végre! Éppen ideje, hogy jöjjön! Deik nagyon jól ismeri, de nem akarja meleg helyét otthagyni. Halló, már itt is van! Nos, Rush, azt hiszed, nyaralni jöttünk ide a moszkítók közé? Mi a hóhér tartott vissza, hogy idejében itt légy?!

Rush középkorú férfi volt, rendesen és tisztán öltözködött, mint a farmer. Tölténytáska is lógott az oldalán – bár egyébként nem volt vadásznak öltözve –, vállán pedig hosszú, vontcsövű puska.

– Jó reggelt, uraim – fordult most az őt üdvözlő férfiakhoz –, ne haragudjanak, hogy várniuk kellett rám, de... nem jöhettek előbb. Az a fiatal széltoló Brown meg az öreg Harper azzal az átkozott rézbőrűvel utamba kerültek, s nem szívesen kötöttem volna az orrukra, hogy erre tartok. Ezek a jóemberek kezdenek nekem nagyon is okosak lenni, és az a két lábon járó, ólálkodó skalpkés mindig itt vizslat az erdőben. Miért tűrjük ezt az indiánt itt a szomszédságban? Az az érzésem, hogy már megöntötték azt a golyót, mely az örök vadászmezőkre juttatja.

– Magam is azt hiszem, Rush – mondta Cotton –, hogy az ólomdarab igazán nem veszne kárba.

– Hallod-e, Cotton – fordult az újonnan jött a vadászhoz –, hagyd már ezt az elátkozott nevet! Ha egyszer idegenek jelenlétében is ki találod szalasztani a szádon, elszabadul a pokol. Hívj Johnsonnak akkor is, ha egymás közt vagyunk... Így jobban megszokod.

– Hát felőlem – válaszolta ez nevetve –, nekem úgy is jó, Rush vagy Johnson, a kötelet úgysem kerülheted el, éppoly kevésbé, mint mi.

Ezzel egy kis whiskysüveget húzott elő, és ajkához emelte. Miután már eleget ivott, Rowson felé nyújtotta, és így szólt:

– Nesze, erősítsd meg magadat a mai prédikációhoz, szükséged lesz rá.

– Köszönöm – mondta Rowson, visszautasítva az italt –, nem szeretném, ha ma délelőtt pálinkaszagú lennék. Add az üveget Johnsonnak, olyan vágyódó pillantásokat vet rá.

– Nincs is jobb reggel egy korty italnál – mondta ez.

– Az idő múlik, uraim – szólt közbe Rowson kissé türelmetlenül –, és nekem mennem kell. Egyébként ez egyáltalán nem olyan biztos hely, ha igaz, hogy Johnson az indiánt és a másik kettőt a környéken látta csavarogni. Javaslom tehát, hogy késedelem nélkül lássunk hozzá, és határozzunk abban az ügyben, amiért voltaképpen idejöttünk.

– Helyes, nagy próféta! – kiáltotta Cotton.

– Hála azoknak a nyüzsgő gazfickóknak, akik nemcsak a telepen, hanem az egész körzetben, sőt az egész államban keresztül-kasul kószálnak, és mint „rendcsinálók” pöfeszkednek – folytatta Rowson –, hetek óta egy fityínget sem kerestünk. Tegnap, mint tudjátok, egy küldött járt itt a szigetről, aki néhány jó lovat sürget szárazföldi szállításra,

vagy mit tudom én, mire, mi meg itt veszteglünk öلبé tett kezekkel. Ez így nem mehet tovább. Pénzre van szükségem! Jó hírem révén igen sok farmerhoz van bejárásom, így természetesen alkalmam volt marha- és főként loállományuk felől tájékozódni. Véleményem szerint nincs jobboldalmazóbb környék számunkra Springereeknél, a Petite Jeanne túlsó oldalán. Husfieldnek ott pompás állatai vannak, és meg vagyok győződve, hogy egyedül az ő farmjáról nyolc lovat hajtunk el, s amellet még kétnapi egerutat is garantálok.

– Nem is rossz – vélekedett Johnson –, hogy így ismét ötven mérföldnyire kerülünk messzebb a Mississippitől.

– Legfeljebb harmincötre – válaszolt Rowson –, és két nap meg két éjszaka előnyünk lesz. Itt a környéken számolnunk kellene azzal, hogy még ugyanabban az órában a nyomunkban vannak.

– Mi volna, ha a jövő hétre halasztanánk a dolgot? – javasolta Johnson.

– Badarság! – ellenezte Rowson. – Ne pazaroljuk a drága időt, amelyre rövidesen oly nagy szükségünk lesz.

– Átkozottul sürgős lett neked egyszerre! – állapította meg csodálkozva Cotton.

– Pénzre van szükségem – mondta Rowson kurtán. – A föld ki van mérve, és ha június első hétfőjéig az egész összeget ki nem fizetem, mint ahogy mindannyian jól tudjátok, könnyen elhalászhatják az orrom elől. Ezenkívül él ezen a vidéken néhány őszinte jó barátom, akiknek igen nagy örömet okozna, ha ezt a szívességet megtehetnék nekem. Itt van többek között ez a Mr. Harper... hogy a fene enné meg!

– Hahaha, Rowson! – nevetett Cotton. – Ha Mrs. Roberts hallaná, hogy keresztény felebarátodat a fenébe küldöd,

bizonyára meginogna kegyes véleménye, melyet rólad alkotott magának.

– Csak gúnyolódj, Cotton, jogod van hozzá, ez a mindennapi kenyered. De ha nem igaz az, hogy élnek itt néhányan, akikbe én a kést gyönyörrel... De ez nem tartozik ide – folytatta, gyorsan elharapva a szót. – Nyilatkozatok hát! Követitek-e tanácsomat, vagy nem? Nyolc nap alatt koponyánként háromszáz dollárt kereshetünk.

– Jó! Nem bánom! – kiáltotta Cotton. – Most azonban ti ketten mentek; Weston meg én előző alkalommal vittük vásárra a bőrünket.

– Igen, igen – helyeselt élénken Weston –, most rajtatok a...

– Lassabban a testtel! – szakította félbe Johnson. – Először a tervben kell megállapodnunk. Aztán meg, kérem az urakat, gondolják meg, hogy én még mindig nem szabadultam meg a gyanú árnyékától. Először tehát a terv... Te hogyan gondolod, Rowson?

– Figyeljetez hát! – válaszolta ez. – Kettő közülünk puskával és három vagy négy kötőfékkel a folyón átkelve a springereeki malomnak tart. A kötőféket azért említem, nehogy megint olyan bosszúságunk legyen a lovak eladásánál, mint az előző alkalommal. A malomtól Husfieldék már nincsenek messze, legfeljebb néhány mérföld az út. Körülbelül huszonzét ló van, ezek közül rendszerint nyolcat abrakol. Ezekhez nem szabad nyúlnunk, mert már másnap reggel észrevenné, ha hiányzanak, és sokkal jobb vadász annál, semhogy nyomunkat vesztené. A többi ló egy fiatal mén vezetésével a mezőre van kicsapva.

– De melyikünk megy? – dörmögte Cotton bosszúsán. – Olyan jó tanácsokat osztogatsz itt nekünk, mintha magad nem is tartoznál hozzánk.

– Azt javaslom – mondta Rowson –, hogy te és Johnson vállaljátok az ügy első részét. Weston és én aztán majd biztos helyre tereljük a lovakat.

– Nem! – kiáltotta Johnson. – Annak a gyalázatos Husfieldnek nem lépek önként a földjére. Inkább döntsön a sors! Húzzunk fűszálat!

– Ej, mit! Fűszálat! – morogta Cotton. – Majd a vadászszerencse dönt. Holnap hajnalban mind a négyen – vagy inkább hárman, hiszen Rowson önként vállalkozott – különböző csapásokon indulunk, és kedden reggel újra itt találkozunk. Aki holnap a legtöbb szarvast lövi, vagy egyáltalán a legnagyobb zsákmányra tesz szert, az szabad.

– Jó – kiáltotta Rowson –, ez remek gondolat, és én is veletek megyek, már csak a tréfa kedvéért is!

– Nem bánom – szólt Johnson –, mind a négyen jó vadászok vagyunk, döntsön hát a vadászszerencse!

– Most már igazán itt az ideje, hogy odébbálljunk – mondta Rowson. – Tehát, uraim, a közeli vizontlátásra!

– Várj! Még egyet! – kiáltotta Cotton. – Nem szabad addig elválnunk, míg el nem határoztuk, mit teszünk, ha az átkozott rendcsinálók a nyomunkra bukkannak.

– Majdnem elfelejtettem – fordult vissza Rowson –, de hogy Cotton éppen a rendcsinálókat emlegeti, eszembe jutott.

– Mi? – kérdezte Johnson.

– Csak annyi, hogy a Pulaski kerület seriffje a mi jó Cottonunk elfogatási parancsát hordozza a zsebében.

– Ördög és pokol! – rázkódott össze Cotton. – És miért?

– Ó, nem is tudom, mi van benne tulajdonképpen, de egy ötvendolláros bankjegyről rebesgettek valamit, meg egy eltűnt emberről, akinek végre megtalálták a hulláját, meg egyéb apróságokról.

– Ördögbe is! – kiáltotta, lábával dobbantva a vadász. – És ezt majdnem elfelejtetted? Nem bántad volna, ha gyanútlanul betrappolok a telepre, mi? Éppen ideje már, hogy elpárologjak innét. De annyi baj legyen, néhány nap alatt befejezzük a dolgot, és akkor pénzzel jól ellátva eljuthatok a Mississipiig, onnan meg kényelmesen átsétálhatok Texasba. Egyébként is nemcsak rám pályáznak, hanem rátok is.

– Rám nem – mosolygott Rowson. – A kegyes, istenfélő metodista lelkészben senki sem gyanít farkast.

– Nem? – kérdezte Cotton kajánul. – Mit is mondott nemrégiben Heathcott? Nem hazugnak és gazfickónak nevezett?

Rowson elsápadt, a kése után nyúlt.

– Miket is mondott rád? – fogta halkabbra a szót a vadász, és egy lépéssel közelebb lépett a dühtől reszkető Rowsonhoz. – Na? Nem a lélekkufár szót használta? És te mindezt nyugodtan tűrted! Pfu! Helyetted én szégyelltem magam...

– Cotton – szólt Rowson, és alig tudott uralkodni magán –, most elevenemre tapintottál: ez az ember nagyon veszélyes. Nemcsak azt sejtí, hogy én ki vagyok, de nemrégiben Atkinst is gyanúsítgatni kezdte.

– Na és Atkins! Még sohasem volt benne egyetlen lopásban sem, háborítatlanul támogat bennünket a farmján.

– Éppen ezért. Ördög tudja, hogyan jött rá a gazfickó. És hogy én akkor a sértegetéseit lenyeltem, annak is megvolt az alapos oka. Ha lelkész létemre felfortyantam volna...

– Leütött volna – vágott a szavába Cotton nevetve.

– Sokat árthatott volna ez nekem és istenfélő híremnek – folytatta Rowson.

– Hagyjátok végre a kötekedést! – csattant fel Johnson. – Nem azért vagyunk itt, hogy az ostobaságaitokat hallgassuk. Rowsonnak igaza van: ha már egyszer papol, paphoz illően kell viselkednie...

– És lovakat kell lopnia – nevetett a javíthatatlan Cotton.
– Elegem van belőletek! – kiáltotta Rowson dühösen. – Azért jöttünk ide, hogy egy közös tervben megegyezzünk, és nem azért, hogy egymást bántsuk. Még többet is tudok: a rendcsinálók ma vagy holnap itt gyűlnek össze.

– Itt? Hol? – kérdezték.

– Robertséknál, Wilkinséknél vagy másutt, mit tudom én... De hogy összejönnek, az biztos. És akkor, el ne felejtsetek, meg fogják újítani a lincsjogot.

– Azt nem tehetik – kiáltotta Cotton –, mert szembekerülnek a törvénnyel!

– Mit meg nem tehet itt Arkansasban húsz vagy huszonöt ember, ha összefog, és komoly a szándéka? – kérdezte Rowson. – Azt hiszitek talán, hogy a kormányzó katonákat küldene ellenük? Nem, istenemre, nem! És ha megtenné is, mit segítene az? Mindent megtehetnek, amit akarnak, és bennünket igazán ki akarnak irtani, hogy lovaik esténként teljes számban érkezzenek haza, és ne kelljen többé ügyelniük az olyan emberekre, akik a ruhájuk alatt kést, pisztolyt és könnyű kötőféket rejtegetnek.

– Alapjában véve ezt nem is nagyon vehetjük zokon tőlük – mondta Johnson –, de mivel ez egyáltalán nem fér meg az életről alkotott nézeteinkkel... De mi lelte ezt az állatot? Néhány perce oly különösen emelgeti az orrát... Talán közeledik valami?

– Nem, semmi – mondta Cotton, oldalról a kutyára pillantva, amely most ismét megnyugodott. – Talán pulykakakast jelez anélkül, hogy követné.

– Mivel tehát, mint mondom – folytatta Johnson –, ez nem egyezik meg a nézeteinkkel, erőszakot vagy cselt kell alkalmaznunk. Az erőszakhoz gyengék vagyunk, csellel kell élnünk tehát, és azt hiszem, hogy Atkins segítségével,

aki jobb helyen nem is lakhatnak, valamennyit az orránál fogva vezethetjük, még akkor is, ha ez az ostoba Heathcott lesz a vezetőjük.

– Heathcott? – kérdezte Rowson.

– Igen, legalábbis Harper azt mondta nekem.

– Ezek lesznek az utolsó lovak, amelyeket itt a szomszédságban szerzünk – mormogta Rowson tünődve. – Itt mégiscsak nagyon bizonytalan. A következőket majd Missouriban. Igen, uraim – emelte fel a hangját –, megdöntöttem magam. Nem vihetjük a lovakat egyenes úton a szigetre, így könnyen megeshetnék, hogy a nyomunkba erednek, s nemcsak magunkat, de még a komposokat is veszélybe sodornánk. Várakoztatok tehát Hoswell kenujától mintegy fél mérfölddel feljebb! Kitűnő tervem van, hogyan fogjuk onnan kezdve üldözőinket az orruknál fogva vezetni, míg mi magunk biztonságosan előrejutunk. Hamis nyomra akarom ugyanis terelni őket, és ez csak a folyóparton lehetséges. Ne legyen Rowson a nevem, ha nem váltom be a szavamat!

– Sokat ér ez az eskü – gúnyolódott Cotton –, néhány hét múlva isten tudja, mit nem adnál azért, hogy ne legyen Rowson a neved. De most még esküdjünk meg, hogy egymást sem veszélyben, sem halálban el nem áruljuk, gazember, aki csak egyetlen pillantásával, egyetlen lélegzetével is árulóvá lesz, érje azt utol a többiek bosszúja, ha anyja ölelő karjaiba menekülne is!

– Vérében fetrengve pusztuljon el az áruló – kiáltotta Weston, széles kését tokjából előrántva –, száradjon le a karja, vakuljon meg mindkét szemére!

– Ez már aztán eskü – mondta Johnson –, de azért benne vagyok.

– Én is – szólta Rowson –, de remélem, nem kerül rá sor, saját hasznunk is megteszi, és az erősebb minden esküvésnél. De most már igazán itt az ideje, hogy eltűnjünk innen. Minden jót, uraim!

Rowson hamarosan eltűnt a bozótban.

Cotton egy ideig némán nézett utána, aztán egyetlen szó nélkül vállára vette fegyverét, és ő is menni akart.

– Nem bízol Rowsonban? – kérdezte most Johnson, élesen rápillantva.

Cotton megállt, néhány pillanatig vizsgálódva nézett társára, aztán határozottan így szólt:

– Nem! Őszintén szólva, nem! Ez a sunyi alak, aki még a legdurvább sértéshez is barátságos pofát vág, nem keltethet bizalmat. Persze, itt most saját magáról van szó, ezért azt hiszem, megbízhatunk benne, semmiképpen nem válhat hasznára, ha elárulna bennünket, mert nem tűztek ki még díjat a fejemre. Hahaha, abban reménykednek a tintanyalók, hogy Cottont az erdőben elfogják! Ahhoz korábban keljenek fel! Áruló kellene hozzá.

– Nagyon rossz véleményed van Rowsonról – nyugtatta Johnson. – Vannak hibái, de ugyan ki tökéletes? Egyébként azt hiszem, megbízható, és szilárdan meg vagyok győződve arról, hogy a rendcsinálókna nagyon meg kellene őt kínozniuk, ha csak egyetlen barátja nevét is ki akarják szedni belőle.

– Igen, de akkor előbb be kellene bizonyítani, hogy én a barátai közé tartozom – nevetett Cotton. – Persze te jót akarsz, Johnson, tudom, és rád számíthat az ember a bajban is. Na, minden jót! Holnapután reggel újra itt találkozunk, és legyen csak néhány száz dollár a zsebünkben, mindjárt jobban és biztonságosabban élünk.

Cotton és Weston együtt mentek a folyópartig, Johnson azonban északnak vette útját.

A „lókupecsek gyülekezőhelye”, ahogyan ők maguk nevezték, csendes volt és elhagyatott. De hirtelen, anélkül, hogy a legkisebb neszt okozta volna, a bokrok közül előlépett egy indián sötét alakja. Óvatosan hallgatózott minden irányba, aztán tekintetét a talajra szegezve, hangtalan léptekkel megindult a tisztáson át. Egyszerre csak megállt, valószínűleg a sok lábnyomra lett figyelmes, és kémlelve nézett körül a kis térségen. Különös figyelemmel szemlélte meg azt a helyet, ahol a kutya feküdt, aztán nagyobb körben járta körül a tisztást, mintha meg akarta volna számlálni a továbbvezető nyomokat.

Erőtéljes, szép termetű volt az országnak e rézbőrű fia: vékony, tarka vászon vadászingét, mely felsőtestét fedte, sok helyen megszagatták a tüskék, és így nem takarta el teljesen széles vállát és inas karját. Az inget bőrvön szorította a testéhez, benne rövid tomahawk és a fehérek szokása szerint egy széles kés. Lábszárain sötét, széles szegélyű védők, nyakában nagy, pajzs alakú ezüstérem, melyre egy rénszarvas alakja volt vésve. Más ékszere nem volt, jobbán lógó tölténytáskáján sem voltak üveggyöngyök, tarka szíjcsíkok. Feje fődetlen, hosszú, fekete, csillogó haja fürtökbe rendeződött halántéka körül, és gazdagon omlott hátra a vállára, melyre egyébként egy közönséges amerikai hosszú puskát vetett.

Még percekig vizsgálódott, aztán felegyenesedett, hátra-simította homlokából előreesett haját, még egy kémlelő pillantást vetett körül, aztán eltűnt a bozótban.

2. FEJEZET

*Több új személy jelenik meg a színen • A „kis ember”
csodálatos vadászkalandja*

Ugyanaznap reggel, alig ötszáz lépésnyire az előbbi fejezetben leírt bozótól, két lovas haladt. Szemmel láthatólag a vidék jobb módú farmerei közé tartoztak. Bármennyire elütöttek is egymástól, egész lényüket és külsejüket tekintve mégis jól összeillettek, mert mindkettő igen jó kedvében volt. A fiatal, karcsú férfi mindenesetre, aki egy kis tüzes, barna pónin ült, gyakran és hangosan kacagott alacsony, köpcös társa tréfáin és megjegyzésein.

Ez a férfi negyvenévesnek látszott, vörös és kerek képű volt, kedélyes és barátságos arcvonásokkal. Tetőtől talpig hófehérbe volt öltözve, tükörfényesre tisztított cipőit kivéve. A kabátját a legnagyobb erőlködéssel sem tudta volna elől összegombolni, talán mert a mosásban összement, de ami még valószínűbb, azért, mert vaskos alakja annyira „el-polgármesteresedett” – hogy azt a szót használjuk, amelylyel maga is szívesen illette elhízását. Arcát széles karimájú sarga szalmakalap árnyékolta be, nyitott ingnyakát pedig

hasonlóképpen sárga, vékony nyakkendő fogta össze elől, úgyhogy széles, napbarnította mellkasa is látható volt.

Kísérője daliás termetű, őszinte, nyílt tekintetű, égő szemű fiatal férfi. Ruházata hasonlított a többi nyugat-amerikai farmeréhez; kék gyapjúkabátból, hasonló nadrágból és fekete csíkos mellényből állott. Fejét fekete, eléggé viseltes filckalap fedte, kezében vastag lovaglókorbácsot tartott. Cipő helyett indián szokás szerint egyszerű, de jó kidolgozású mokaszin volt a lábán, és ez, valamint nem nyugtalan, de állandóan körbejáró és mindenre figyelmes pillantása elárulta a vadászt. Egyébként sem ő, sem társa nem hordott fegyvert.

– Átkozott egy fickó a bátyám! – kiáltott nevetve a köpcös emberke, valami elbeszélést folytatva. – Az a bolondériája, hogy ócska holmikat vásárol össze. Múlt ősszel Cincinnatiban voltam, akkor elpanaszolta nekem a felesége, hogy az egész ház tele van már régi bútorokkal, szerszámokkal és edényekkel. A tizedrészét sem tudja használni, de az az istencsapása mégis mindennap árverésekre rohangál, és mindent összevásárol, ami olcsó. Amit egyszer megvett, arra többé rá sem néz. Azt a tanácsot adtam sógorasszonyomnak, hogy a limlomok egy részét titokban vitesse el az árverésre, hogy megszabaduljon tőlük. Az így szerzett pénzen aztán később valami hasznosat vehet. A terv jó volt, én rendeltem meg neki a kocsit. Mikor a bátyám délután elment, az egész cuccot magam vittem a Frontstreetre, és még mielőtt beesteledett, mindent elszállítottunk. Sógorasszonyomnak nagy kő esett le a szívéről, és amikor a férje este fél tíz körül – a szokott időben – rózsás kedvvel tért haza, még egy kitűnő puncsot is főzött nekünk. Kérdezgettem a bátyámat, mitől van olyan jó kedve, de ki nem rukkolt vele egy istennek se. Másnap reggel ismét elment hatkor, s képzelj csak,

három kocsirakománnyal állít be hamarosan. Visszahozta az egész szemetet, amit én előző este elvittem! Egyetlen darab sem hiányzott, és ő igen nagyra volt vele, milyen jó vásárt csinált.

– Nem is rossz, bácsi – mosolygott a fiatalember, egy gyors oldalpillantást vetve rá –, sőt óriási, ha valóban igaz!

– Átkozott kölyke! Mikor hazudtam én neked? Soha! Jobb lesz, ha nem hunyorgatsz, és nem húzogatsz a szádat ezentúl, ha valamit mesélek, hallod!

– De aranyos bácsi, nem kell rossz néven venni! Hiszen én minden szavát elhiszem. De nézze csak... ott, a kidőlt fenyőn túl... az eperfa és a tölgy között!

– Hol? Igen, ott. Igen, egy szarvas. Ha Asszovaum itt volna egy puskával, könnyen elejthetné. A fák mögött ötven-hatvan lépésnyire megközelíthetné.

– De hol is marad el Asszovaum? – kérdezte most a fiatalember türelmetlenül, kissé felemelkedve nyergében és az útra visszatekintve, mintha azt várná, hogy ott az indián alakját fogja megpillantani. – Az előbb hirtelen az erdőbe surrant, azt hittem, valami vadat vett észre, de csak a jóisten tudja, hova lett! Micsoda pompás lövés esnék innen! – folytatta kissé fojtottabb hangon. – Bár magammal hoztam volna a puskámat!

A két férfi ezalatt egészen a szarvas közelébe jutott. Az állat a Fourche-la-Fave mindkét partján, de különösen az északon található szók egyike mellett állt, és szemmel láthatóan nem is sejtette a közelgő veszélyt.

– Hol a pokolban lehet ez az indián, Bill? – szólt Harper, mert ő volt a köpcös férfi. – Azt hiszem, öt lépésre meg lehetne közelíteni észrevétlenül ezt a buta állatot.

– Ha ott a kickorytőke mögé bújna, bácsi – suttozta a fiatalember –, azt hiszem, sikerülne.

– Ostobaság, fiú! Azt hiszed talán, hogy öreg csontjaimmal, ünneplő ruhában csúszkálni fogok az erdőben, és rémítgetem az ártatlan vadat? Eszem ágában sincs!

Szavait meghazudtolva, Harper mégis leszállt a lováról, amely türelmesen, mozdulatlanul állva maradt. A köpcös, fehérbe öltözött ember lábujjhegyen a szarvas felé lopózkodott, látszólag csupán azzal a szándékkal, hogy az állat riadt menekülésén jól mulasson, amikor az végre tudomást szerez közelségéről. A szarvas azonban nem kapott szimatot – valószínűleg a szél miatt, mely éppen felőle fújt –, csak egy pillanatra emelte fel a fejét, aztán ismét a sötétet kezdte nyalni.

William Brown – vagyis Bill, ahogy bátyja a rövidség kedvéért nevezni szokta – feszült figyelemmel nézte Harpert, aki most mindössze tízlépésnyire lehetett az állattól. Itt egy pillanatra megállt, visszapillantott unokaöccsére, az arcán megjelenő nevetséges vigyorral, mintha azt akarta volna mondani: „No, Bill, milyen fiú vagyok?”. Még habozott néhány pillanatig. Talán maga is meglepődött a fiatal szarvas óvatlanságán, vagy restelt ragyogóra fényesített cipővel továbbhaladni, mert ott kezdődött a szó, melynek környékét a patak vize feláztatta, és az odajáró barmok és vadak a talajt sűrű, cuppogós sárrá dagasztották. Régi vadászszenvédélye azonban legyőzte megfontolásait, most először villant agyába a gondolat, hogy a szarvast valóban elfoghatja, mégpedig kézzel. Belépett hát a sárba, óvatosan közelített az állathoz. Brown felemelkedett nyergében, és lélegzetét visszafojtva figyelt. Harper szíve úgy vert – ahogy később százszor is elmesélte –, hogy minden dobbanásnál attól félt, meghallja a szarvas. Az állat hirtelen fölvetette a fejét, mielőtt azonban a fehér alaktól való rémületében összerándultak volna az izmai, Harper, vasárnapot és ünneplő

ruhát feledve, előrevetette magát, és megragadta az állat két hátsó lábát. Ez csak ebben a pillanatban ugrott meg, hogy a veszélyből meneküljön, de már későn! Az öreg mintha vas-kapcsokkal volna hozzákötve, az állat kétségbeesett igyekezetében maga után vonszolta, behemperegve a fröcskölő sárba, miközben Harper azon igyekezett, hogy legalább a fejét emelje ki az iszapfördőből.

– Tartsa! – kiáltotta Brown. – Tartsa, bácsi! Éljen az öreg, ezt nevezem vadászatnak!

A biztatás fölösleges volt, mert Harpernek eszébe sem jutott, hogy a vadat elengedje, most, amikor nemcsak vasárnapi ruháját, de önmagát is feláldozta. Segítségért kiáltani nem mert, ilyen körülmények között a száját kinyitni kellemtelen következményekkel járt volna, inkább vasakarattal kitartott. Olyan erősen kapaszkodott a szarvasba, mintha a lelke üdvössége függött volna tőle.

Brown azonnal segítségére akart sietni, de a látvány, ami eléje tárult, oly mulatságos volt, hogy a szózó szélén hahotázva a fűbe vetette magát, még a könnyei is kicsordultak a nevetéstől, és beletelt néhány perc, amíg összeszedte magát. Amikor végre ismét felugrott, egy puska dörrenését hallotta. A halálra sebzett állat még egyet rándult, a magasba akart ugrani, aztán összerogyott, kirántva lábait a férfi szorításából.

A puskalövést Harper is hallotta, és a sárból feltápáskodva dühösen kiáltotta:

– Ki lőtt?! – És eközben, mivel szemét kinyitni nem tudta, rossz irányba fordult: arra, amerre nem volt senki, s ezzel Brownt újabb hahotázásra ingerelte.

A rejtőzködő vadász nem váratott soká magára. A bozótból az indián lépett elő, és amint az egyébként komoly és tiszteletre méltó férfi siralmas alakját megpillantotta, ahogy

szétfeszített ujjakkal és behunyt szemmel állt ott, az ő szájából is előtört a csodálkozás kifejezése:

– Vah!

– Bill, Bill! Átkozott kölyök, Bill! Gyere már, és vezess a forráshoz! Hogy a mennykőbe is, talán egész nap itt álljak, míg a sár annyira rám keményedik, hogy még az ördög sem kapargathatja le rólam többé? Bill, hallod? Gazfickó! Vagy talán cserben akarod hagyni nagybátyádat?

Billnek azonban néhány másodpercre volt szüksége, hogy összeszedje magát, aztán a sártenger szélére lépett, egy száraz ágat nyújtott a nyomorult ember felé, amit az azonnal megragadott. Bill aztán a patakhoz vezette, ahol Harper először is a szemét mosta meg, hogy láthassa, mi történik körülötte.

Az első, akit meglátott, az indián volt, aki komoly arccal újratöltötte fegyverét.

– Mr. Rézbőrű, ön, úgy látszik, azt hiszi, azért fetrengek vasárnap reggel a sárban, hogy a szarvasokat a hátsó lábainknál fogva mindaddig megtartsam, amíg ön kegyeskedik közelebb lépni és lelőni őket, mi?

– De bácsi, két másodpercnél tovább úgysem tudta volna tartani!

– Én ne tudtam volna? Mit ért ahhoz egy zöldfülű! A bátyám egyszer egy medvét egész napon át...

– Csak nem elevenen akarta a szarvast hazavinni? – szakította félbe az unokaöcs, aki joggal tartott attól, hogy Harper egy újabb hosszú történet elbeszélésébe kezd.

– Miért ne? Akár egy egész falkát is tarthatnék otthon, és vajon mi köze hozzá ennek a rézbőrűnek, hogy mit akarok tenni saját tulajdonommal? No, hát ezen mi vigyorognivaló van, he?

Eközben az indián, aki ellen e kifakadások elhangzottak, nyugodt maradt, egy szót sem szólt, puskája újratöltésével volt elfoglalva, melyet előbb gondosan megtisztított és megtörülgetett. Arcán azonban széles, barátságos mosoly jelent meg, kivillantak vakító fehér fogai. Tört angolsággal válaszolt:

– Atyám igen erős, de szarvas gyors, és ha egyszer kiszabadul a fehér ember kezéből, sohasem teszi többé a lábát Fourche-la-Fave puha talajára. Atyám húst kívánt... Íme, itt van.

– Atyád az ördög, de nem én! – morogta Harper maga elé. – Ha valakinek, hát e csontoknak kell megköszönnöm a húst – s közben két erős karját mutatta. – De hát ezt csinálja valaki utánam – folytatta a hőstettére való emlékezéstől barátságosabbá válva –, ugye, fiam? Egyébként szerencse, hogy mindketten láttátok, mert vigyen el az ördög, ha Robertsék mindebből egy szót is elhinnének! Gyalázatos népség! Mintha én hazudni szoktam volna! De hát kacsin gatnak, egymásra néznek, oldalba bökdösik egymást, mint ha csak azt akarnák mondani: „Te, ez már megint egy remek história.” De most már igazán meg kell mosakodnom, mert különben tényleg rám szárad ez a mocsok.

– Elkésünk a prédikációról – szólt Brown, kissé türelmetlenül vizsgálgatva a nap állását.

– Pokolba a prédikációddal! Mi történik, ha nem hallod annak az alattomos Rowsonnak a prédikációját? Annyit én is értek hozzá, mint ő, s ami a fickó kegyességét illeti...

– Előbb talán haza akar lovagolni?

– Magától értetődik. Menj csak előre, én is megérkezem idejében.

– És mi lesz a vaddal?

– Hogy mi lesz vele? Az én pónimon az én konyhámba kerül. Úgy gondolom, éppen eléggé kiérdemeltem. Úgy, úgy, Asszovaum, így már rendjén van – fordult most már az indiánhoz, aki az elejtett vadat szarvánál fogva fölvonozta a patakhoz, hogy lemossa róla a sarat –, mosd csak le szépen, hogy egy tisztességes keresztény a lovára emelhesse, de hé!... Mi az már megint, Mr. Skalpkés?... Mi a fenét csinálsz?

Az indián hidegvérrel felbontotta a szarvast, hogy kifejtse belőle az egyik combot.

– Nem akarom, hogy megnyúzd, hallod? Süket vagy, fickó?

Asszovaum nem zavartatta magát, a kifejtett húst a vállára vetette, és nyugodtan válaszolt:

– A fehér ember egyedül van a wigwamjában, és Asszovaum éhes.

– Ó, felőlem a hús felét is elviheted, de így csupa vér leszek tőle!

– De piszkos nem – felelte röviden az indián, vállára emelve a fegyverét, s gyors léptekkel megindult az úton, a két férfira hagyva most már a további teendőket. Brown segített a nagybátyjának lóra emelni a szarvast. Aztán Harper is a nyeregbe ugrott a szarvas mögé. Ismét jókedvű volt, és mindenekelőtt megfogadtatta öccsével, hogy nem tesz említést a történekről Robertséknél, mielőtt ő megérkezik. Csak azért akar gyorsan hazalovagolni, hogy ruhát váltson, nem marad el soká. Brown megígérte neki, és gyorsan az indián után ugrott.

3. FEJEZET

Az indián és a metodista • Esküvői meghívás

Asszovaum, indián nevén Szárnyas Nyíl, a Missouriban lakó északi törzsek egyikéhez tartozott, és évekkel ezelőtt, miután a vad egyre ritkább lett törzsének immár sűrűn lakott vadászmezőin, délre vándorolt a két fehérrel, Harperrel és Brownnal. De nem csupán a vad miatt hagyta el törzsét, ellenségei bosszúja is kényszerítette erre, mert megölt egy törzsfőnököt, aki megrészegetve az európaiak tüzes vizétől, squaw-ját megtámadta. Az asszony segélykiáltásai Asszovaumot életmentővé s a bosszú célpontjává tették. Ezzel a nővel Harper lakásától nem messze egy kis wigwamot épített, és vadászatból élt. Neje a délvidék lapályain termő sásból csinos kosarakat, a papaófa szívós héjából pedig puha gyékényeket font. Ezeket aztán Asszovaum az állatbőrökkel együtt a folyón Little Rockba szállította, és elcserélte, a fiatal városka kereskedőinél puskaporra, ólomra vagy más szükségleti cikkekre, néha, de természetesen igen ritkán, még pénzre is.

Itt történt azután, hogy feleségét a metodista prédikátor, aki felváltva két szomszédos kerület minden településén

prédikált, a keresztény vallásra térítette. Asszovaumnál azonban hajótörést szenvedett minden próbálkozása, hiába fáradozott Rowson kitartóan, hogy a megcsontosodott pogányt – ahogyan ő nevezte – eltérítse apái hitétől, és szegényt a metodisták „egyedül üdvözítő egyházának” kebelére vezesse. Az indián eltökélte magában, hogy ősei hitében akar meghalni, és a fanatikus lelkész intései, fenyegetései nem tántorították meg.

Alapaha, Asszovaum squaw-ja már kora reggel elindult a fehérek telepére, hogy meghallgathassa a prédikációt, ide tartott most Asszovaum is, hogy az asszonyt hazakísérje, és hogy azt a köteg vidrabőrt is hazavigye wigwamjába, melyet több héttel azelőtt a környéken szerzett, és Robertséknál helyezett el. A telepések nagy része barátságos volt a két indiánhoz, mert rendesen viselkedtek, és ahol csak lehetett, mindenkinek előzékenyen és szolgálatkészen segítségére siettek. A férfi persze sokkal komolyabb és tartózkodóbb volt, mint neje, aki szívesen foglalkozott gyermekekkel, sohasem fáradt bele játékaikba.

– Láttál már valaha olyan alakot, amilyen az én nagybátyám volt az előbb? – kérdezte a fiatal férfi nevetve, amikor végre utolérte az indiánt.

– Úgy nézett ki, mint egy mocsári teknős – felelte az –, csak sokkal piszkosabb. Az öreg nagy történetet fog kerekíteni ebből, amint barátainak kunyhójába ér.

– De még mekkorát! Valóban csodálatos volt, hogy olyan sokáig tartani tudta az állatot. El se hinném, ha nem a saját szememmel látom.

– Vasból vannak a csontjai – felelte Asszovaum –, de a szarvas is erős, és ha Asszovaum egy percet késett volna, már csak a kis embert találta volna a szónál.

– Könnyen lehet! Ő persze tagadja, megesküdne rá, hogy a szarvast egész éjszaka tartani tudta volna.

– Nagyokat mond az öreg – fejezte be az indián.

Némán haladtak tovább a széles úton, anélkül, hogy bárkivel is találkoztak volna, míg végre egyházi ének vontatott dallama ütötte meg a fülüket. Az indián eleinte feszülten figyelt, de aztán ismét közömbössé vált.

– A sápadt férfiúnak – így nevezte Rowsont feltűnően halvány arcszíne miatt – igen erős a hangja – mondta –, mint egy fiatal farkasé. Bármennyire üvöltsenek is az öregek, mindig csak a kölyköket hallani.

– Gyűlölöd a papot, Asszovaum?

– Igen... Alapaha a Nagy Szellemet szerette, Manituhoz imádkozott, aki atyáit védelmezte, és engedelmes feleség volt. Sohasem keresztezte Asszovaum ösvényét, ha vadászni ment. És az első sötét éjszakán levetette matchecotáját, és körüljárta vele a bevetett kukoricaföldet, hogy elkerülje a féreg meg a vad, és áldás volt a termésen. Most Alapaha nevet Asszovaum Nagy Szellemén, és a vad elkerüli az ő ösvényét, ha az erdőbe megy.

Úgy látszott, az indiánnak nincs kedve tovább folytatni a beszélgetést. Némán haladtak előre egészen Robertsék farmjáig. Brown egy sövénykaróhoz kötötte a lovát, és belépett a szobába, ahol az ájtatoskodók már összegyülekeztek.

Éppen befejezték az éneklést, és a hívek valamennyien a lelkésznek hátat fordítva, a székekre támaszkodva térdeltek. Rowson azonban, akivel előzőleg egészen más körülmények között, az erdőben találkoztunk, középen állt, és kegyesen lehunyt szemmel, éles, metsző hangján egy hosszú imát mondott, melyben a jelenlevők rettenetes vétkeiket a Mindenható kegyelmébe ajánlotta, és nem az oly igen megérdemelt büntetésért, hanem kegyelemért és megbocsátásért könyörgött.

Brown, aki egy másik szektához tartozott, ezért nem térdelt le, imára kulcsolt kezekkel, áhítatosan hallgatva az

ajtóban állt meg, de beljebb nem lépett. Hiába intett neki barátságosan Rowson többször is, hogy foglaljon mellette helyet, úgy látszott, mintha nem is venné észre, és némán maga elé bámult. Rowson végre befejezte az imát, mindenki felállt, az istentisztelet véget ért.

Brown üdvözölte a jelenlevők között levő ismerőseit.

– Ön jó későn érkezett, Mr. Brown – szólt Marion, Roberts lánya, aki mintegy hat hónapja jegyben járt Rowsonnal, a jámbor prédikátorral.

– Hiányoztam önnek, Miss? No, akkor igazán sajnálom, hogy az istentisztelet jó részét elmulasztottam.

– De Mr. Brown, hogy mondhat ilyet! Sokkal jobb véleményem van önről, semmint elhihetném, hogy ön nem az istentisztelet kedvéért jött ide.

– Nem vagyok metodista.

– Jelent az valamit? Nem vagyunk-e keresztények mindannyian?

– Vőlegénye másként vélekedik erről. – Brown különös hangsúllyal ejtette a vőlegény szót, s közben kutatva nézett a szép lány szemébe. Ő azonban kikerülte tekintetét, és így válaszolt:

– Lehet, hogy a nézetei néha túlságosan szélsőségesek, én a magam részéről elnézőbb vagyok, apám hasonlóképpen... Anyám is a szélsőségesek híve, különösen a vallás dolgaiban. Anyám és Mr. Rowson általában mindenben egyetértenek.

– Ez egyszer nem is én voltam a hibás, kisasszony, idejében elindultam, de a bácsikám... Egy véletlen késleltette őt, ismét haza kellett mennie.

– Csak nem lett beteg? – kérdezte gyorsan és aggódással Marion.

– Köszönöm együttérzését, Miss Roberts – mondta kedvesen a fiatalember –, egy kis kaland volt csupán. De megtiltotta,

hogymeséljem, ezt a jogot magának tartotta fenn. Ismeri őt, tudja, mennyire szeret történeteket előadni.

– Ó, már előre örülök – kiáltotta Marion –, pompás lesz!

– Szabad megtudnom, mi lesz pompás? – kérdezte Rowson, barátságosan üdvözölve a fiatalembert.

– Egy kis tréfa, mely bácsikámmal esett meg, vagy helyesebben: egy valóságos hőstett, melyet ő vitt véghez, és...

– Ön is látta az esetet? – kérdezte Marion. – Tudja, az ön kedves nagybátyja...

– De Marion – szólt rá feddően Rowson –, helyénvaló ilyen röviddel Isten szolgálata után a világ dolgaival foglalkoznod? Anyád nagyon szomorú lenne, ha hallaná.

– Mr. Rowson – szólt közbe Brown, akit kellemetlenül érintett, hogy tanúja a feddésnek, mely a vért a lányka arcába kergette –, ön Miss Roberts jegyese, s egyben e kerület lelkésze is, így joga kétszeres ez ifjú hölgyhöz. Én mégis úgy gondolom, egy ártatlan tréfa, néhány vidám szó nem lehet visszatetsző Isten előtt. Mindent a maga idejében... Legyünk áhítatosak az imánál és vidámak az ebédnél.

Rowson bizonyára válaszolt volna valamit, de ebben a pillanatban Roberts lépett oda hozzájuk, szívélyesen meg-
rázta az ifjú Brown kezét, és így szólt:

– Ez már igen, fiam, hogy végre egyszer téged is látunk! Vigyen el az... – Lehet, hogy nem a legvasárnapibb módon fejezte volna be a mondanivalóját, ha idejében nem találkozik tekintete a prédikátoréval, ezért aztán befejezetlenül hagyta a mondatot, és így folytatta: – Négy hete... tulajdonképpen mióta vagy Arkansasban?

– Hat hete – felelte Brown.

– No igen, négy hét alatt alig kétszer kukkantottál be hozzánk, pedig eleinte szinte állandóan itt voltatok... Meghiszem azt, nem olyan mulatságos itt, ezen az isten háta

mögötti földdarabon, nehezen is nélkülözzük a jó társaságot. Harper még csak eljön néha... de hát most hol késik?

– Mindjárt itt lesz.

– Egyébként, Brown, hogy el ne felejtsem, mához négy hétre lesz Marion lányom lakodalma. Meghívlak benneteket, téged és bácsikádat. Nélkületek mit sem ér az egész...

– Sajnos – válaszolta Brown félig elfordulva –, négy hét múlva aligha leszek már Arkansasban.

– Nem leszel Arkansasban? Mit jelentsen ez? Azt hittem, nagybátyád földet vásárolt itt, és végleg le akar telepedni.

– Igen, ő marad, de én... én a Texasba induló önkéntesek közé állok. Néhány napja úgy hallottam Little Rockban, hogy Texas el akar szakadni Mexikótól, katonákra van szüksége.

– Bolondság! – kiáltotta Roberts, barátságosan megragadva a fiatalember kezét. – Hadd küzdjenek csak a texasiak a saját háborújukban, maradj te inkább itt nálunk. Nekünk is szükségünk van itt a Fourche-la-Fave partján a derék legényekre, hiszen annyi itt a gazfickó... No, de most már valóban jön Harper, mennydörgős... Hm, milyen vörös!

Valóban ő volt, gyors ügetésben közeledett. Valószínűleg attól tartott, hogy Bill fecsegett, ezért már messziről kiabált:

– Hé, fiú! Nem járt el a szád?

– Egy hangot se szóltam, bácsi.

– No, ez derék! Gyerekek, mi történt velem ma reggel, milyen vadászkaland...

– Vadászkaland, Mr. Harper? – kérdezte szemrehányó hangon Mrs. Roberts, aki közelebb lépett, és barátságosan üdvözölte a két férfit. – Vadászkaland az Istennek szentelt napon?

– Puska nélkül, asszonyom, puska nélkül, egészen ártatlanul. No, de ezt az elején kell kezdenem!

Míg a kis öreg a feszülten figyelő hallgatóságának jóízűen elbeszélte csodálatos kalandját, Rowson, aki nem tartotta illőnek, hogy a prédikáció után közvetlenül részt vegyen az általános vidámságban, a hátsó kapun át kiment a földekre. Inkább irtás volt ez, még nem volt bevetve kukoricával, a kivágott fatörzseket sem szállították el, némelyik alá Roberts tüzet gyújtott, mert így szabadulhatott meg a legkönnyebben tőlük. Asszovaum most egy ilyen félig elégett fatörzsnél sütötte a Harper által fogott szarvas húsát. Alapaha észrevette férjét, és indián szokás szerint készítette el ebédjét. Kiterített takaróján kényelmesen kinyújtózkodva hevert ott az indián harcos, maga készítette nádpipájából pöfékelve, és elmerengve nézett a pislákoló parázsba. Ki tudja, milyen gondolatok járhattak a fejében, mikor felesége hirtelen felugrott munkájától, és a ház felé sietett. A prédikátor közeledő alakját vette észre, és feléje indult. A lelkész felemelte kinyújtott karját, és hosszú imával áldotta meg az indián asszonyt. Ezalatt a hús sisteregni kezdett a parázson, és egyik oldala megégett.

Alapaha igazi indián szépség volt. Finoman cserzett bőrruhát viselt, lábán puha mokaszin, fekete haját vörös kendővel szorította le, fülét és nyakát üveggyöngyök díszítették.

– Alapaha – kiáltotta most Asszovaum, nem barátságatlan, de komoly hangon –, Alapaha, vajon azt parancsolja-e neked a keresztények Nagy Szelleme, hogy férjed és törzsfőnököd iránti kötelességeidet elhanyagoljad?

Alapaha visszasietett munkájához. Rowson közelebb lépett a rézbőrűhöz, aki őt alig észrevehető biccentéssel üdvözölte, és nyugodtan fekvé maradt.

– Ne haragudj a feleségedre, Asszovaum testvér – szólt nyájasan az indiánhoz –, ne haragudj reá, ha az Úr szavára figyel. Lelkének egyetlen üdvössége az, mely felé siet, és neked kellene az utolsónak lenned, aki őt ebben megakadályozod.

– Asszovaum nem haragszik, és nem akadályozza meg őt vallása gyakorlásában – felelte az indián –, de Asszovaum éhes, és a hús odaég. Alapaha a felesége a rézbőrű férfiúnak.

– Régóta keresem az alkalmat – mondta Rowson barátságos pillantással –, hogy kézzelfoghatóvá tegyem számodra a kereszténység áldásait. De te mindig elutasítasz. Szabad-e most felhasználnom az alkalmat?

Az indián nem felelt, hanem fogta a húst, melyet Alapaha egy durván faragott fatányéron feléje nyújtott, és hozzáfogott az ebédjéhez. A lelkész eközben emlékezetébe idézte a Szentírás mindazon helyeit, melyek az ember gyarlóságára és Isten kegyelmére hívják fel a figyelmét. Nem mulasztotta el Krisztus csodatételeinek felsorolását sem, egészen a keresztthaláig, mely által minden testben élő Megváltójává lett. Valószínűleg azt hitte, e színes történetekkel befolyásolhatja a legkönnyebben az indiánt. Asszovaum nyugodtan evett tovább, egy szóval, egy kézmozdulattal sem szakította félbe Rowsont.

– Befejezte a sápadt férfiú? – kérdezte végül, mikor a lelkész kifogyott a szóból.

– Befejeztem – felelte Rowson –, és testvérem mit szól ezekhez?

Asszovaum eldobta a takarót, mely eddig félig testére volt csavarva, felegyenesedett, és egészen közel lépve így szólt:

– Az ősidőkben a Nagy Szellem, akit ti istennek neveztek, megalkotta a világot, és azután embereket, indiánokat teremtett. Beborította valamivel a földet, és elrejtette az

embereket. Összegyűlt ott minden törzs, az egyik azonban felküldött egy ifjút, nézze meg, vajon mi van odafent, s ez az ifjú mindent világosnak talált, és megörült annak, hogy milyen szép a világ. Egy szarvas futott el arra, nyílveessző fúródott az oldalába, az ifjú követte az állatot egészen addig a helyig, ahol az összerogyott. Nyomokat vett észre, és nemsokára megjelent az a férfiú, aki a vadat elejtette. Maga a teremtő volt, aki most megtanította az ifjút, hogyan kell a szarvast megnyúzni és a húsát szétdarabolni. Aztán megparancsolta neki, hogy csináljon tüzet, de az nem értette a módját. Maga az isten volt kénytelen tüzet rakni. Ekkor azt mondta az isten, hogy tűzze a húst botra, és süsse meg, az indián azonban azt sem tudta, hogyan kell a húst sütni. Az egyik oldalát megégette, a másik pedig nyers maradt.

Rowson félbe akarta szakítani, de Asszovaum egy pillanattal visszatartotta.

– Így oktatta az isten a rézbőrűt a vad elejtésére, a hús és a bőr hasznosítására. Azután a többieket is előhívta a föld alól, és jöttek is, egyik törzs a másik után, és mindegyik főnököt választott. Isten teremtette a jót és a rosszat is, ezek testvérek voltak. Az egyik elindult, hogy jót tegyen, a másik pedig, hogy testvére munkáját elrontsa. Ő csinálta a sziklás, szakadékos utakat, mérges növényeket teremtett, mindenfelé elvetette a gonoszság magvait. A jó szerette volna a rosszat megsemmisíteni, de erőszak nélkül; azzal állt hát elő, hogy fussanak versenyt, és a vesztes engedje át a földet a másiknak. A gonosz beleegyezett, és...

– Állj! – kiáltotta a methodista, és felugrott a fatörzsről, melyen eddig ült. – Szegény vak pogány! Belekeveredtél a hazugság hálójába, tépd le magadról! Jézus Krisztus...

Az indián nem szólt egy szót sem, de olyan dühös, szikrázó pillantást lövellt a lelkészre, hogy az rémülten harapta

el a szót, és ijedten tekingetett vissza a közeli ház felé. Asszovaum azonban lecsendesítette a szívében tomboló vihart, és sötét tekintettel, szilárd, de halk hangon mondta:

– Én meghallgattam a sápadt férfiút, aki arról a törzsfőnökről beszélt nekem, aki a botot kígyóvá változtatta, és vizet fakasztott a sziklából. Beszélt a halról is, melynek gyomrában napokon át élt egy ember, akit aztán a hal ismét a szárazföldre okádott ki, a prófétáról, akit a tüzes szekér az égbe ragadott, és arról, akit feláldoztak, és meghalt, és mégis újra elevenen tért vissza a földre. Asszovaum mindezt elhiszi. Én pedig elbeszéltem, hogyan teremtette gyermekeit a Nagy Szellem itt, a mi földrésziünkön... És a sápadt férfiú hazugnak nevez engem! Menj! – mondta a megszegyenült lelkész felé nyújtva ki karját. – A sápadt férfiú csak azt az oldalt látja, ahol a saját wigwamja áll, minden egyéb fekete előtte.

És feleletet sem várva a ház felé indult.

Ott közben Harper már befejezte történetét hallgatósága gyakori nevetése és tetszésnyilvánításai közepette. Az emberek nagyrészt hazaindulóban voltak, mert az idő már dél felé járt, és nem akarták elkésni az ebédet. Csak Harpert és Brownt, mint „igen ritka vendégeket”, hívta meg ebédre a ház asszonya.

Míg az asztalt megterítették, Roberts magához intette Brownt, hogy a lovakhoz menjenek. Ezekre volt a legbüszkébb a világon. Az egész államban senkinek sem lehettek jobb lovai, és ha valakivel cserélt, az csak veszíthetett a dologon, mert senkinek nem volt olyan biztos a szeme a nemes állatok hibáira és szépségeire, mint éppen neki.

Odaérve, egyes lovakra különösen felhívta a fiatalember figyelmét, dicsérte őket, elmondta, milyen olcsón vásárolta az egyiket, milyen drágán a másikat, melyik milyen versenyen nyert, mennyi idő alatt futott stb. Nagyon elemében

volt, annál is inkább, mert Brown közölte vele, hogy maga is lovat akar nála vásárolni, mégpedig erőset, izmosat, mely alkalmas a függetlenségi harcban reá váró viszontagságok elviselésére.

– Van ilyen lovam, de van ám! – kiáltotta az öreg boldogan, és egészen elfelejtette, hogy ezzel az üzlettel elveszítené a fiatalember szomszédságát. – Látod azt ott? Na, hát az a ló mindent kibír, és csak most lett négyéves. De hát... hogy is mondtad? Nem Texasba akarsz menni? Az ördögbe is, azt már nem! Szívesen adok el neked egy lovat, de forduljak fel... – és önkéntelenül körülnézett, nincs-e véletlenül a felesége a közelben, nem hallja-e a káromkodásait. – Nem, Brown, ebből nem lesz semmi! Texas nem keresztény embernek való vidék, csak az indiánoknak...

– Ez a nyugalmas élet nincs kedvemre, körül kell nézennem egy kicsit a világban – szakította félbe Brown –, később majd visszajövök.

– Texasból? Onnan senki sem jön vissza... legalábbis jóra való ember nem. Csak gazfickók és csirkefogók özönlenek most oda; kiment már a divatból az a mondás is, hogy „menj a pokolba”. Az emberek sokkal gonoszabbak lettek, és egy texasi utat kívánnak egymásnak.

– A maga háza is nagyon csendes lesz rövidesen – szölt közbe Brown gondolataiból felmerülve –, a fia Tennessee-be ment, és ha Marion férjhez megy...

– Igen. Szokatlan lesz. Nos, nem én vagyok az oka, éppen eleget árgáltam ellene. Nem tudom, miért, de nekem se-hogy se tetszik ez a pap.

– Négy hét múlva lesz az esküvő, ugye?

– Négy hét múlva, igen. Megmondtam neki, hogy addig nem kapja meg a lányomat, amíg meg nem vette azt a földet, amelyen lakik, és ameddig úgy be nem rendezkedik,

hogy egy asszonyt tisztességesen eltarthasson. Itt az erdőben nincs sokra szüksége az embernek, de egy kevés tőke azért mégiscsak kell. A készpénz igen ritka...

– Miből él tulajdonképpen ez a Rowson? A prédikációért nem kap pénzt.

– Nem, nem, még csak az hiányzik. De Tennessee-ben van egy kis vagyona, nyolc-kilencszáz dollár, ő maga mondja. Ennek egy részét várja három héten belül, és akkor megkapja az én beleegyezésemet is. Az asszony valósággal megszállottja ennek a házasságnak, tulajdonképpen nekem sincs semmi kifogásom ellene... de ennek az embernek még a szeme sem áll jól. Érdekes, hogy az első találkozás milyen mély benyomást tesz az emberre. De Brown! Hol jár az eszed? Úgy bámulsz magad elé, mintha... Valami bajod van?

– Nekem? Nem. Semmi. Egy kis fejfájás, azt hiszem, túl sokat nevettem ma reggel Ben bácsi kalandján. De a tárgyra térve, a lovakról beszélgettünk.

– Ó, arra van még idő bőven! De nicsak! Kik jönnek ott? Egy, kettő, három... hat lovas, mindegyik késsel és puskával. No, ezeknek nem nagyon fog örülni az asszony. Heathcott, Mullins, Smith és Heinze, az ég óvjon bennünket, ezek a rendcsinálók. Megint történt valami, no, de mindjárt megtudjuk.

Roberts gyorsan kaput nyitott. Brown követte, hogy üdvözljék a lovasokat, akik gyors ügetéssel közeledtek a földek között a széles úton.

4. FEJEZET

A rendcsinálók • Civódás és párbaj

Az állampolgárok önkényes bíraskodása, az úgynevezett lincsjog Arkansasban rövid idő alatt újra igen elterjedt. Ennek meggátlására a törvényeket nagyon megszigorították, keményen megbüntették az önként alakult esküdtbíróságokat. Ez azonban édeskeveset használt egy olyan államban, mint Arkansas, ahol még utakat is alig törtek a vadonban, s a törvény keze nem érhetett el az őserdőkben elrejtett telepekig. Emellett Arkansas ez idő tájt rablóbandák gyülekezőhelye lett: ezek előbb Missouri-t, Illinois-t, Kentuckyt, Tennessee-t és a Mississippi vidékét nyugtalanították, s a telepések teljes joggal fogtak össze ellenük. Ám minden dolognak megvan a maga árnyoldala, így ennek is. A rendőrség körülményesebb, lassúbb munkája mellőzésével és bíróság nélkül törvény elé lehetett állítani a gonosztevőket, de gyakran előfordult, hogy a személyes bosszú és gyűlölködés ártatlanokat hurcolt meg.

A lovasok, legnagyobbrészt farmerek, vadászínget viseltek, puskával, késsel, pisztollyal és tomahawkkal voltak

felszerelve. Heathcott, ez a durva, kötekedő fickó, akit lehetőleg mindenki került, annyira felcicomázta magát gyilkolószerszámokkal, hogy valósággal igazolta Roberts kijelentését, aki Brown felé fordulva kalózhajóhoz hasonlította, mely minden fegyverét a fedélzetre gyűjtötte a támadás előtti pillanatokban.

– Halló, uraim! – kiáltotta Roberts. – Hova, hova? Talán támadnak az indiánok, hogy így felfegyverkeztek?

– Indiánok? Nem! – felelt Heathcott. – Sokkal rosszabb. A lótolvajok megint elszemtelenedtek, az Arkansas felső vidékén Rowlove bírótól négyet loptak el. A nyomok délkeletre vezetnek, bár ez az átkozott eső elmosta őket, s így hiába kutattuk át az erdőt. Most Wilkins felé tartunk, hogy megbeszéljük a további teendőket. Nem tart velünk valamelyikőjük?

– Köszönjük – szölt Roberts –, ezt csak intézzék el maguk, fiatalok. Az én öreg csontjaim már elszoktak az erdei barangolástól.

– Pedig maga is sok lovat tart. Ki tudja, mikor jut eszükbe a gatzfickóknak, hogy meglátogassák, azután már bizonyára velünk tartana – nevetett Heathcott.

– Jó, jó – felelte Roberts –, csak ne fessük az ördögöt a falra... De hát kerüljenek beljebb, uraim! Talán akad egy kis harapnivaló is nálunk.

– Köszönjük, élünk vele – felelte Heathcott lováról leugorva, s a többiek követték a példáját.

Brown ezalatt kezét rázott, és elindult velük a ház felé.

– És ön, Mr. Brown? – kérdezte most Heathcott a fiatalember felé fordulva. – Nem volna kedve önnek a jó ügy szolgálatába állni? Mi sohasem vagyunk elegenden.

– Bocsánatot kérek – felelte Brown –, de csak átmenetileg vagyok e vidéken, alig ismerem az erdőt, aztán meg...

Őszintén bevallom, nem sok örömem telne a bíraskodásban, mely gyakran igazságtalankodássá fajul.

– Remélem, uram, elismeri, itt mi tudjuk a legjobban, hol szorít a cipő – mondta Heathcott, barátságtalan oldalpillantást vetve a fiatalemberre –, az afféle urakkal pedig, mint maga, akik állandóan az egyik államból a másikba csatangolnak, sohasem tudhatja az ember, hányadán van. Ma Missouriban vannak, holnap Texasban, mindenütt élnek ismerőseik, barátaik... Talán éppen ismerőseire való tekintettel nem tart velünk?

– Mr. Heathcott – szólott Brown igen komolyan, de udvariasan –, célzásait nem kívánom elérteni, mert nem érzem találva magam. Ami pedig utazásaimat illeti, ezekről senkinek nem tartozom számadással.

A többi farmer is beleavatkozott a szóváltásba, és nem engedték, hogy Heathcott tovább sértegesse a fiatalembert, akit nagyon megszerettek, vezetőjüket viszont nem tisztelték, inkább félték tőle.

– Tessék, uraim! Tessék! – kiáltotta Roberts az ajtóból. – Be kell érnünk annyival, amit hirtelen készíttetni tudtam, hogy ne kelljen ebédig várakozniuk. Kérem, üljenek hát le, és lássanak hozzá.

A férfiak nem kérték magukat, és miután az asszonyokat üdvözölték, asztalhoz ültek. Éppen hozzá akartak látni, amikor Rowson, aki eddig Robertsnéval a tűzhely mellett állt, az asztalhoz lépett, és összetett kézzel asztali áldást mondott. A farmerek, akik nagyrészt methodisták voltak, visszatették az asztalra késeiket, és áhítatosan az üres tányérokra meredtek. Heathcott azonban mérgesen pillantott fel a lelkészre, aki, úgy látszik, őt észre sem vette, és zavartalanul folytatta kötelessége teljesítését, ahogy prédikatori ténykedéseit nevezni szokta.

Ha a férfiak egymás közt lettek volna, Heathcott bizonyára szabad folyást enged dühének, így azonban elfojtotta, vagy legalább kedvezőbb alkalomra halasztotta, és hozzálátott az ételhez, még mielőtt Rowson az ámenig ért volna. Hogy ez a viselkedés Robertsnet a legmélyebben sértette, azt talán említeni is fölösleges. Bosszankodva hintaszékébe ült, és a „durva, bűnös emberekről” suttogott valamit magában.

– Mrs. Roberts, talán csak nem fogyott ki a whisky a házban az utolsó cseppig? – kérdezte Heathcott egy kis szünet után, miközben bőr vadászinge ujjával megtörülte a száját. – Odaát Bowittsnál oly átkozottul erőset ittunk, hogy még most is égnek tőle a belső részeim.

– Nem tartok itthon whiskyt – válaszolta Robertsné ingerülten. – Mrs. Bowitts is jobban tenné, ha nem tőrne meg effélét a házában.

– Igen, ezt én is mondtam neki – nevetett Heathcott, szándékosan félreértve Robertsné szavait –, pedig Petite Jeanneban a kereskedőnél egy dollárért a legjobbat kaphatná.

– Heathcott úrnak észre kell vennie – avatkozott bele Rowson –, hogy a whiskyről folytatott beszélgetés nem a legkellemesebb Mrs. Roberts számára.

– Mr. Rowson pedig jobban tenné, ha a saját dolgaival törődne – felelte Heathcott élesen.

– Enni adattam a lovaknak, urak! – kiáltott be az ajtón Roberts, aki Harperrel és Brownnal éppen a lovaktól jött.

– Köszönjük, köszönjük! – felelte Smith és Heinze, és mindketten örültek, hogy felállhatnak az asztaltól, és félbeszakíthatják a társalgást, mely csak kellemetlenebbül végződhetett volna.

Smith egy pillanatra még hátramaradt, mikor a többiek kiléptek a szobából, és barátságosan a ház asszonyához fordult:

– Ne vegye rossz néven Heathcott-tól a goromba szavaikat. Egész délelőtt keményen vágtattunk, és Bowittsnál kisé többet is ivott a kelleténél.

Robertsné nem válaszolt. Rowson ellenben megköszönte a szomszéd jóakarátát, és biztosította őt, hogy egyáltalán nem táplál haragot Heathcott ellen.

– Meggondolatlan fiatalember – folytatta jóindulatúan nevetve –, és nem is úgy gondolta egészen, mint ahogyan kiszaladt a száján.

– Lekötelezne, ha nem tisztelné meg a házamat többé – pattogott Robertsné –, én istenfélelemre nevelem gyermekemet, és nem tűröm, hogy a saját házámban lásson rossz példát, nem tűröm...

– De anyám! – kérlelte Marion.

– ...nem tűröm, hogy istenfélő embereket – folytatta az asszony –, akik Isten ígését hirdetik, az én házámban sérteggessenek. Mondja meg ezt, kérem, Mr. Heathcottnak.

Smith nyugodt és békeszerető ember volt, maga is metódista lévén, nagyon is egyetértett Robertsné szavaival, éppen ezért nem is tett semmiféle ellenvetést, némán indult a többiek után az ajtó felé. Kint a férfiak nagy része székekre és farönkökre ülve arról beszélgetett, ami a legközelebről érintette őket: az egyre nagyobb arányúvá váló lólopásokról.

– Kell, hogy a gazfickóknak a környéken valahol orgazdájuk legyen, másképpen nem tudnának bennünket minden alkalommal tévútra vezetni – mondta Mullins.

– Igen, de rejtély előttem, hova viszik az elhajtott lovakat! – kiáltott Roberts. – Egy ilyen gebe nem madár, hogy nyom nélkül elrepüljön.

– Türelem, csak türelem – bizonykodott Heathcott –, mindennek eljön az ideje. Majd éppen akkor csípjük

nyakon a fickókat, amikor a legkevésbé számítanak rá. Akkor aztán átkozott legyek, ha csak egynek megkegyelmezek közülük! Felelőtlen dolog, hogy tavaly a lótolvajlásért járó halálos ítéletet megszüntették itt Arkanszasban... Ezzel világosan azt akarták mondani a népnek: „Segítsetek magatokon, mi nem segítünk többé.”

– Nem tudom, de nekem túlságosan is szigorú törvénynek tűnik egy lóért emberéletet oltani ki – vetette közbe Brown.

– Szigorú?! – kiáltotta Heathcott és nagykését belevágta a rönkbe, amelyen ült. – Aki ellopja a lovamat, életem egy részét veszi el. Most hármát adtam el éppen, nálam van az áruk. Ez úgyszólván egész vagyonom, mellyel a jövőmet akarom megalapozni. Aki ellopta volna a lovaimat, tönkretett volna teljesen, és ez talán rosszabb, mintha agyonlőtt volna. Nem! Halál a gazfickókra! Észre kell venniük, hogy milyen komolyan gondoljuk ezt, és akkor – azok, akiket nem akasztottunk fel – menekülni fognak Arkanszasból.

– Úgy látszik, nem sokra becsül egy emberéletet – szólt közbe ismét Brown.

– Nem bizony – válaszolta Heathcott, és tovább játszott a késével.

– A sajátját sem becsülheti túl sokra – szólt Harper nevetve –, különben nem kockáztatná minden csavargó miatt.

– Elég sokra ahhoz, hogy megkóstoltassam kilenchüvelykes acélotmat mindenkivel, akiről fel kell tételeznem, hogy veszélyes lehet rám nézve – felelte Heathcott, és vadul körülnézett. – Ez itt szabad ország, és mindenkinek megvan a maga véleménye, de verjen meg az isten, ha nem a magamét tartom a legtöbbre! Lám csak, ismét itt van Mr. Rowson – gúnyolódott, amint megpillantotta a férfiú méltóságjeljes alakját az ajtóban, kalappal a fején, imádságoskönyvvel a hóna alatt. – Ez a bárányszőrbe bújt farkasok közül való.

Rowson úgy tett, mintha nem hallotta volna, és megkérte a néger fiút, hogy hozza a lovát. Heathcott azonban, akit felbőszített a prédikátor egykedvűsége, felugrott, és fenyegetően így kiáltott:

– Nos, Mr. Ördögűző, azt hittem, legalább válaszra méltat, még ha csak bűnös halandó vagyok is!

Mielőtt azonban Rowson egy szót szólhatott volna, Brown felugrott, mellen ragadta Heathcottot, és olyan erővel lökte vissza a helyére, hogy az a rönkben megbotolva véresre zúzta magát. A többiek mind ijedten ugráltak fel, Heathcott is azonnal felugrott, villámgyorsan megragadta a kését, mely melléje esett, egyetlen ugrással átugrott a rönkön, és éppen támadójára akarta vetni magát, amikor Brown, egy tapodtat sem mozdulva helyéről, egy felhúzott háromcsövű pisztolyt szegezett neki. Heathcott erre nem számított, visszakozott a puskájáért. A többiek azonban lefogták a karját, és egyhangúlag kiáltozták, hogy el nem tűrik itt a gyilkosságot.

– Hagyjatok! – ordította Heathcott. – Hagyjatok! Elbá-nok ezzel a kölyökkel! Ez vért kíván!

– Engedjétek el – mondta Brown most, a pisztolyt visszadugva a helyére, és egy, a Heathcottéhoz hasonló kést húzott elő a ruhája alól. – Engedjétek el! Mindjárt meglátjuk, ki az ügyesebb!

– Az isten szerelmére, Harper úr, ne tűrje ezt a borzalmas dolgot! – könyörgött Marion, aki halálsápadt arccal rohant elő a házból, és reszketve kereste az öregember kezét. – Ez a felbőszült Heathcott megöli.

– Csillapodjék le, kedves gyermekem – csitította Harper –, és mindenekelőtt térjen vissza a házba. Ez itt most nem fiatal lányok számára való hely... Ha egyszer a golyó kirepül a csőből, senki sem tudhatja, merre tart.

– Megöli – aggódott tovább Marion.

– Kit? A vőlegényét? Nem. Heathcottnak az öcsémmel van baja.

Marion egy kendő mögé rejtette könnyes arcát, és nem állt ellen, amikor Rowson hozzálépett, hogy a házba vezesse.

– Hagyjatok, mondom! – üvöltötte Heathcott teljesen felindulva. – Adjátok a puskámat! A puskámat akarom!

– Engedjétek – ismételte Brown hirtelen feltámadó harci kedvvel. – Engedjétek szabadon, elég sok késsel körülűzködté magát ahhoz, hogy tisztességesen megmérkőzzék velem. Félre, arkansasi férfiak!

– Jó – szólott Mullins –, verekedjete meg, de puska nélkül. Gyilkosságot nem tűrünk. A párbaj az más.

Heathcott a következő pillanatban szabad volt, és a férfiak körülállták őket, de az imént még vad férfit lehűtötte Brown merész tekintete, és bár görcsösen szorongatta kését, és villámló szemeket meresztett ellenfelére, mozdulatlan maradt, és nem támadott. Kínos csend állt be.

Heathcott kellemetlen helyzetbe került, szemmel láthatóan félt ellenfele késétől, de talán még jobban társai gúnyos megjegyzéseitől, melyre joggal számíthatott, ha a kihívást nem fogadja el.

Ekkor a többiek közbeléptek, és az ellenfeleket elválasztották egymástól.

– Gyere, Heathcott – mondta Heinze. – Egyikőtöknek sincs igaza, és gyalázat, hogy két rendes fickó összevagdosza egymást, hiszen van még elég lóköttő az erdőben, azokon töltsétek ki a bosszútokat. Gyere, itt az ideje, hogy elinduljunk, és nem is helyénvaló, hogy elrontsuk azoknak a vásárnapját, akik vendégszeretettel fogadtak bennünket.

– Csak ez tartott eddig vissza, hogy megtanítsam ezt a tacsikót – mondta fogcsikorgatva Heathcott. – De csak várj,

kölyök, jössz te még az én utcámba, és isten irgalmazzon neked, ha a puskám elé kerülsz!

– Heathcott, Heathcott – intette Mullins –, gonosz és veszedelmes, nagyon veszedelmes szavak ezek!

– Hagyjátok – mondta Brown megvetően, és tokjába visszatolta kését. – Hadd hencegjen, hadd legyen neki is vasárnapja!

– Gyere, Bill – mondta Harper, és magával vonszolta a házba. – Gyere, hadd menjenek el előbb. Te eleget tettél a becsületnek, örülök, hogy az unokaöcsém ilyen bátran viselkedett. De ebből elég ennyi. Gondolj az asszonyokra. Marion az előbb majd elájult.

– Marion? – kérdezte Brown gyorsan. – Ja persze, itt van a vőlegénye. Erre nem gondoltam. Azóta bizonyára magához tért már.

A rendcsinálók ezalatt elmentek, és Rowson is indulni készült. Harper elfogadta Roberts meghívását, és ott maradt, hogy másnap egy vadászaton vehessen részt, és meglátogathassa az öreg Bahrenst, akiről már oly sokat hallott.

Mielőtt Rowson lóra ült, még mondott egy hosszú imát, részben, hogy a Mindenható bocsánatát kérje a neki szentelt nap megsértése miatt, részben pedig hogy hálát adjon neki a vérontás nélkül befejezett ellenségeskedésért. Mielőtt nyeregbe ugrott volna, odalépett Brownhoz, és így szólt hozzá:

– Ön ma pártomat fogta, köszönöm. Ha ez a fickó bosszút forralna is ön ellen, ne féljen, az ég meg fogja oltalmazni. Erre számíthat.

– Köszönöm, Mr. Rowson – felelte Brown nyugodtan –, de inkább számítok e fickó gyávaságára és saját erőmre, mint bármi másra. Kerülni fog ez engem, nem kell tartanom tőle, meg hát nem is vagyok kötekedő természetű. Aligha fogunk még egyszer találkozni.

5. FEJEZET

Brown és Marion

Rowson ellovagolt, hogy – mint mondta – „az Úr szavát egy másik telepen hirdesse”, és Marion kimerülten, sápadtan pihent egy széken. Harper, Roberts és Brown a kandallónál ültek, melybe a néger szolgáló, inkább szokásból, mint a hideg miatt, tüzet gyújtott, Robertsné pedig a lánya mellett állt.

– Nono, gyermekem, ne búsulj már – szólt hozzá vigasztalóan –, látod, elmúlt. Mr. Rowson semmiképpen nem találkozhat velük ma, egészen más irányba indult. Menj ki egy kicsit a friss levegőre, az jót fog tenni. Mr. Brown talán elkísérne, ugye, Mr. Brown? Menjetek sétálni egy kicsit. Szerettem volna, ha Mr. Rowson ma nálunk marad, de persze, az Úr szolgálata előbbre való az embereknél.

Brown már az első hozzá intézett szavaknál felugrott, kissé zavartan közeledett a fiatal hölgy felé, és karját ajánlotta fel neki.

– Úgy, úgy gyermekem – bátorította az anya –, odakint jobban fogod érezni magad.

A nap már hanyatlóban volt, az óriási fák árnyai hosszan nyúltak át az úton, amikor Brown és Marion lassú léptekkel elindult.

– Igazán hálával tartozunk önnek, Mr. Brown – törte meg végül Marion a csendet. – Ön oly bátran fogta pártját vőlegényem... Mr. Rowsonnak... és önnönmagát veszélynek tette ki.

– Talán nem is olyan nagyon, mint gondolja, kisasszony – válaszolta Brown habozva –, gyáva fickó az, és csak Mr. Rowsonnal akart kikezdeni, mert tőle... úgy gondolom, tudta, hogy ő lelkész lévén, nem állhatott volna kötélnek.

– Valami mást akart mondani, nem? Csak mondja ki nyugodtan... Gyávának tartja Mr. Rowsont?

– Ő prédikátor, Miss Roberts, és bizonyára rossz néven venné tőle a közösség, ha keresné a lehetőséget a civódásra.

– Keresnie nem kell, de... mindegy. Ön pártját fogta. Nekem jólesik, hogy önök ketten jó barátságban vannak. Voltaképpen hol ismerték meg egymást?

– Hol ismertük meg? Jó barátságban? Miss Roberts, én egyáltalán nem ismerem Mr. Rowsont. Ma váltottunk először szót egymással.

– És mégis kockáztatta az életét érte? – kérdezte Marion gyorsan, és csodálattal nézett a fiatalember nagy kék szemébe.

– Hallottam, hogy ő... eljegyezte önnel magát. Láttam, hogy ön elsápad, és... Kissé heves természetű vagyok. Elfutott a méreg a miatt a goromba fráter miatt. Talán kissé hirtelembb voltam a kelletténél. De úristen, kisasszony! Nem érzik rosszul magát? Ne üljünk le egy pillanatra erre a fatörzshöz?

Brown a lányt egy fatörzshöz vezette, mely az út mellett hevert. Ismét hosszan hallgattak, majd végül Marion halk hangon megkérdezte:

– El akar hagyni bennünket, Mr. Brown? Apám mondta az előbb, hogy a texasi szabadságharcban akar részt venni.

– Igen, kisasszony.

– Nem látszik boldognak – suttogta a lány. – Hosszú ideig élt Kentuckyban?

– Amikor Kentuckyból eljöttem, még vidám fickó voltam.

– És itt Arkansasban lett ilyen boldogtalanná? Ez nem szép dolog. Annyira szerettem eddig ezt a földet.

– Ezután is szeretni fogja. Néhány hét múlva ünnepli majd egybekelését szíve választottjával, és ha szerelmes az ember, még a sivatag is paradicsommá válik, mennyivel inkább ez a gyönyörű erdő, Arkansas remek éghajlata... Ó, mégis vannak boldog emberek a földön!

– Kire gondol?

– Rowsonra! – kiáltotta a fiatalember, és maga is megijedt a saját merészségétől.

– A szúnyogok nagyon kellemetlenkednek itt – mondta zavartan Marion, és hirtelen felállt –, menjünk tovább, hiszen hamarosan vissza is kell fordulnunk...

Ismét némán folytatták sétájukat, egyikük sem merte vagy tudta folytatni a beszélgetést. Végül Brown erőt vett magán.

– Mr. Rowson itt a környéken fog letelepedni, ugyebár? Hallottam, amikor az édesapja mondta, hogy csak vagyona egy részének érkezését várja.

– Igen, apám akarta így. Apám... ellenezte ezt a házasságot. Az a véleménye, hogy nem leszek boldog.

– Hát nem a szerelem a legnagyobb boldogság?

– Azt mondják.

– Azt mondják? Ön tehát nem szereti vőlegényét?

– Anyám mindent elkövet, hogy ez a házasság létrejöjjön. Teljesen meghódította őt e vallásos ember kegyes modora,

és úgy kíván gondoskodni rólam, hogy férjemmé teszi. Mr. Rowson az első férfi, aki szelíd, barátságos viselkedésével kivívta *tiszteletemet*. Gyakran jön hozzánk, nálunk prédikál, és... anyám sokra becsüli. Rábeszélte, hogy telepedjen le közöttünk, nősüljön meg, és ő megkérte a kezemet; anyám... neki ígérte. Eddig sohasem gondoltam arra, hogy férjhez menjek, és mindig inkább atyai jó barátot, mint szerelmes férfit láttam benne, így ajánlata nagyon meglepett. Emellett – önnek igazán elárulhatom – szemében néha láttam valamit, ami iszonyattal töltött el, főként ha hirtelen és váratlanul pillantottam rá. Végül is anyám kitartó unszolására igent mondtam. Apám azonban nem szívelheti ezt a csendes, nyugodt embert, s emiatt többször össze is különbözött anyámmal. Őszintén szólva, nekem szinte mindegy volt, hogy melyiküknek lesz igaza, mert azt hittem, Mr. Rowsonnal boldog tudnék lenni, de nélküle sem lennék boldogtalan.

– Boldog lesz, biztosan boldog lesz – szólt közbe Brown.

– Vissza kell fordulnunk – szólt kisvártatva Marion –, nézze csak, a fák csúcsa már vörös, a nap hamarosan lemegy, s itt a rengetegben hamar éjszaka lesz... Anyám aggódna értem.

Némán indultak hazafelé. Néhány pillanat múlva Marion mosolyogva szólalt meg:

– Egész élettörténetemet elmondtam ilyen rövid idő alatt, nem is tudom, miért voltam ilyen bizalmas. A bizalom azonban, mint Mr. Rowson szokta mondani, bizalmat ébreszt, és így nem volna szép öntől, ha bizalmát megtagadná tőlem. Persze csak akkor, ha nincsenek apró titkai, melyeket egy olyan csacska lányra, mint én, nem lehet rábízni.

– Az én életemről nem lehet sokat beszélni – válaszolta Brown –, majdnem semmit. Virginiában születtem, és

apám, amikor még kisgyermek voltam, Kentuckyba költözött, ahol Daniel Boonnal az első telepet alapította. Alig voltam még akkora, hogy a puskát elbírja a vállam, de máris az indiánok ellen kellett harcolnom, akik akkor éjjel-nappal fenyegettek bennünket. Sokáig ellenálltunk cselvetéseiknek és túlerejüknek; egyszer aztán, egy szörnyű éjszakán apámat elhurcolták otthonunkból, megkötözték és megölték. Hajnalban az indiánok csatakiáltására ébredtünk, kunyhónkat felgyújtották. Egész családom elpusztult, engem is csak a csoda mentett meg. Futva menekültem, és végül elértem a legközelebbi telepet. Sok ártatlan vér folyt ott abban az időben, a fehérek igen kegyetlen bosszút álltak családomért, és természetesen az indiánok sem maradtak adósok. Később a nagybátyámhoz költöztem Missouriba. Több évig éltünk ott együtt, míg végül hallottunk e vidék egészséges éghajlatáról, és elhatároztuk, hogy ide költözünk. Bácsikám mindig arra igyekezett rábeszélni, hogy nősüljek meg, mert az agglegényélet mindkettőnknek kezdett nagyon terhükre lenni, de én nem tudtam ráadni a fejemet a házasságra szerelem nélkül. Egy éjszaka – még Missouriban – olyan tájon lovagoltam, ahol sohasem jártam azelőtt, s végül is egy kunyhóhoz értem, ahol újra rátaláltam az elvesztett útra, de a nyugalmat örökre elveszítettem. Egy lánnyal találkoztam itt, egy lánnyal, Miss Roberts... de miért írjam le ezt az angyalt, akivel csak azért hozott össze a sors, hogy megtudjam, sohasem lehet az enyém. Ez a lány, kisasszony, menyasszony volt. Néhány napig ott maradtam, aztán elindultam Texasba, helyesebben Arkansasba. Nagyon fáj az embernek, ha azt hiszi, végre megtalálta a boldogságot, és aztán mégis ködként szétfoszlani látja. Ó, de mégis oly gyönyörű álom volt!

Marionnak könnyek gyűltek a szemébe, de a fiatalember ezt már nem láthatta, mert zörgést hallott a sűrű bokrok

között. Ugyanabban a pillanatban, amikor megállt, és fegyvere után kapott, szétnyílt a bozót, és közvetlenül előttük egy hatalmas jaguár lépett ki, vadul nézett rájuk, mintha azért haragudott volna meg, hogy magányát zavarni merészkednek. A megrémült lányka halk sikollyal vetette magát Brown karjaiba, a fiatalember baljával átkarolta, jobbával pedig háromcsövű pisztolyát rántotta elő.

Az állat közben félig játékosan, félig bosszúsán csapkodott a farkával, mintha nem tudná eldönteni, mitévő legyen: támadjon-e vagy vonuljon vissza? Brown a vadállat koponyájára célzott, és lenyomta a ravaszt. A fegyver eldőrdült. A lányka reszketése miatt azonban, akit Brown a karjában tartott, elhibázta az állat fejét, és a golyó a jobb lapockájába fúródott. A jaguár fájdalomában magasra ugrott, aztán pedig, mintha a váratlan golyó minden támadókedvét elvette volna, elbődült, és hatalmas ugrásokkal eltűnt a sűrűben.

– A veszély elmúlt, Miss Marion, a vadállat elmenekült – szólalt meg Brown halkán.

A heves vérű arkansasi lány érzései, melyeket eddig minden erejével elfojtani igyekezett, most ellenállhatatlan erővel törtek fel. Zokogva hajtotta fejét szerelme vállára, és mély fájdalommal a hangjában suttogetta:

– Ó, én igazán nagyon boldogtalan vagyok!

– Marion... Ó, hogy ennek kell életem legboldogabb órájának lennie! Igen, Marion, szeretlek, szeretlek teljes szíveimből... De el kell válnunk egymástól, nem maradhatok itt tovább, jelenlétem csak fokozná boldogtalanságunkat. Holnap elhagyom Arkansast.

Átölelte szerelmesét, aztán a lány kiszakította magát karjaiból, és gyors léptekkel megindult a ház felé. Harper és Roberts néhány pillanattal később már rájuk találtak. Hallották a lövést, attól tartottak, hogy valami baj érte őket.

Roberts átölelte lányát, Harper és Brown pedig mögöttük haladt.

– Bácsi – szólalt meg Brown, miután egy ideig szótlannul lépkedtek egymás mellett –, bácsi, én holnap hajnalban indulok.

– Ostobaság! – kiáltotta Harper. – Hová?

– Texasba.

– És engem itt akarsz hagyni, mint a szárazra vetett halat? Ez nem szép tőled.

– Mennem kell! De ne féljen... Gondoskodom a jövőjéről. Tudja, hogy néhány nappal ezelőtt levelet kaptam az ügyvédemtől Cincinnatiából. Megnyertük a pert, és a pénz hamarosan megérkezik. Még ma írok Wolfeynek, és úgy rendelkezem, hogy mindent a maga címére küldjön, kezelje csak helyettem, míg vissza nem jövök, és... ha nem jönnek vissza... nos, erről még beszélgetünk. Holnap hajnalban a Petite Jeanne felé indulok, onnan az Arkansason átkelve Morrisons-Bluffbe, ahol még elintéznivalóim vannak. Nyolc nap múlva aztán, Texas felé indulva, ismét benézek magához. Addig, kérem, vegye meg nekem a lovat Mr. Robertstől.

– Halló! – kiáltotta most Roberts a házból, ahová már lányával együtt beért. – Olyan lassan jöttök, mint valami csiga. Gyertek már, Brown, készen van a vacsora!

– Mit keres az a fiú az istállóban? – kérdezte Roberts Harpert, mikor az egyedül lépett be az ajtón. – Az étel egészen kihűl!

– El akar menni – felelte Harper szomorúan. – Csak az isten a megmondhatója, mit vett a fejébe megint.

– El akar menni?! – kiáltotta Roberts és a felesége egyszerre. – De miért ilyen hirtelen?

– Már séta közben is említette – szólt Marion.

– Jó éjszakát, Mr. Roberts, jó éjszakát, hölgyeim – hallatszott odakintről Brown hangja, lovával megállt a ház előtt, és onnan köszönt be.

– De Mr. Brown, legalább egy pillanatra jöjjön be, és igyon egy csésze kávé. A bácsija...

– Köszönöm szépen, asszonyom, de igazán nem vagyok szomjas... Még egyszer jó éjszakát mindnyájuknak!

– Megállj, fiú! Én is jövök! – kiáltotta Harper.

– A bácsi is?

– Persze. Már itt a ló. Tehát viszontlátásra holnap hajnalban. Jó éjszakát!

Roberts és neje az ajtóban álltak, mögöttük a lányuk, Marion.

– Jó éjszakát! – kiáltotta Brown még egyszer, és meglengette a kalapját, aztán olyan vadul vágta lova oldalába sarkantyúját, hogy az villámgyors oldalugrással nekiiramodott, és sebes vágtaival vitte ki lovasát a nyitott ajtón át kiáradó fénykörből.

– Hé, megállj! – kiáltott Harper az öccsének. – Elment az eszed? Ki akarod törni a nyakadat? Csak szép nyugodtan, ha azt akarod, hogy lépést tartsak veled.

És Robertsék még sokáig hallották Harper szitkozódását, amint lovát biztatta, hogy öccse nekivadult, eszeveszetten táncoló lovát utolérhesse.

6. FEJEZET

Medvevadászat • Különös lelet • Az éles eszű indián

Másnap derülten virradt. Az első fénysugarak keleten, a hegyek fölött törtek elő. A kuvik fájdalmas egyhangúsággal kiáltott, a baglyok huhogtak, néha-néha egy-egy párzó pulykakakas felelt rá mérges burukkolással. Az énekesmadarak is nagy zenebonát csaptak, és valahol egy félreeső tanyán fiatal kakas kukorékolt nagy vidáman.

Az úton két lovas haladt, Harper és Brown. Mindketten vadászöltözetben: bőringben, lábszárvédőkkel, lábuk mokaszinba bújtatva, puska a vállukon, és széles vadászkés övükben. Brown mindent elmondott már nagybátyjának; most nem beszéltek, mindkettő saját gondolataival volt elfoglalva. Végül ahhoz a sózóhoz értek, ahol előző nap Harper a szarvast fogta. Innen egy keskeny mellékösvény kanyarodott fel a hegygerincen át a Ciprus folyó felé és a Petite Jeanne felé. Brown megállt, hogy búcsút vegyen bácsikájától.

– Isten áldjon, fiam – szólalt meg végre Harper, miután melegen kezét ráztak. – Intézd el dolgaidat, aztán vidámban térj vissza ide. Majd csak ellefejtet az t a kislányt.

Azalatt minden ügyedet elintézem; a takarókat magam hozom el holnapután Little Rockból, vagy megkérek rá valami megbízható embert; a tölténytáska is meglesz, mire visszajössz; és Alapaha majd kicserzi a vadászingnek való bőrt. Tehát még egyszer: az ég óvjon, fiam, vigyázz magadra...

– Ne aggódjék, bácsi, az a fickó kerülni fog engem, és ha mégsem, hát tudom a módját... Most azonban isten vele, bácsi! Ha esetleg távollétem alatt megjönne a pénzem Cincinnatiából, tudja, mit kell tennie. Isten vele, egy hét múlva újra itt leszek, és... ugye, átadja Marionnak üdvözlétem, és igyekezni fogok, hogy elfelejtsem...

Elváltak, de Harper ott állt mindaddig az út közepén, amíg csak öccse karcsú alakja el nem tűnt a hegygerinc mögött.

Aztán fejcsóválva elindult. Nemsokára Robertsék házához érkezett.

Itt elevenen zajlott az élet, a szomszédságból két vadász érkezett, és Harpert hangos szóval üdvözlötték. A férfiak kiabáltak, a kutyák ugattak, a libák és kacsák gágogtak és hápogtak, röviden szólva, olyan nagy volt a zűrzavar, hogy a kakas rémülten menekült fel a tetőre, nyakát csodálkozva tekergetve onnan pislogott le a zajongókra.

Elkészült a reggeli: forró kávé tejszínnel, barnacukorral, sült szalonna, medveborda, némi szarvashús, savanyú uborka, méz s vaj. A férfiak nemigen kínáltatták magukat, és hamarosan a kiürült tálak bizonyították, mennyire ízlett nekik az étel. Reggeli után mindenki nyakába akasztotta a tölténytáskáját, fogta a puskáját, és lovára ült, csak Harper lépett még oda egy pillanatra Marionhoz, hogy átadja öccse üzenetét, aztán ő is követte a többieket.

A Roberts oldalán függő kis kürt szava helyükre terelte a kutyákat, csaholva és szűkölve ugráltak neki a lovaknak, a vadászok kiáltoztak, aztán elrobogtak a virulóan zöld erdőbe.

Jobb kézre, a hegygerinc felé lovagoltak, majd a gerincet követve a Petite Jeanne-ig, ott leereszkedtek a folyó széles, termékeny völgyébe.

– Hol csavarog az az indián, Harper? – kérdezte Roberts.
– Azt mondtad, hogy a Petite Jeanne-nál akar találkozni velünk.

– A jóisten tudja, merre tekereg a fickó, de nyomaink elég szélesek, könnyen követhet bennünket. De Curtis, mi van Eddyvel? Nézd, hogy csóválja a farkát! Csak Poppy itt volna... Átkozott dögök, mindig hamis nyomon indulnak!

Roberts e szavaknál leugrott a lováról, és odament, ahol Eddy, ez a fiatal szuka egy szemmel láthatóan igen érdekes nyommal volt elfoglalva. Medve járt erre hajnalban, a mintegy két mérföldnyire levő folyó felé tartott, s itt valószínűleg leült egy rövid pihenőre, mert a kutyát semmiképpen nem lehetett elcsalni onnan.

– Ördög és pokol! – kiáltotta Curtis, és ő is leszállt a nyeregből. – Termetes egy fickó lehetett, úgy látszik, van egy kis súlya. Nézzétek csak, hogy belenyomódtak a mancsai! És itt... Ez itt nem medvenyom. Itt egy ember járt, talán az indián... És itt még egy. Ez nem lehetett Asszovaum. Hol a nyavalyában vannak a kutyák? A medve aligha kelt át a folyón... Fújd csak meg a kürtöt, Roberts!

A vadász néhány harsány, messze hangzó hangot csalt ki az egyszerű hangszerből, és nem kellett sokáig várnia, hamarosan lihegést hallott, zörgött a bokor, ugyanakkor Poppy ugrott ki a tisztásra. Követte a többi kutya is, mert Poppy volt a kutyafalka vezetője, és nyűszítve, vonítva futkosták körül a helyet, ahol ellenségük nyomait szimatolták. Egyszerre az egyik fiatal eb rátalált a biztos nyomra, élesen felvonított, és mint a kilőtt nyíl, visszairamodott az erdőbe, a dombok irányába. A kutyákat most már természetesen

lehetetlen volt visszatartani, tombolva tűntek el a sűrűben. Roberts hiába üvöltött, hiába fújta a kürtöt, hiába kiáltozott a többi vadász is, a falka nem hallotta őket többé.

– Ördög vigye! – mérgelődött Roberts, és vadászpuskáját a földhöz vágta. – Visszafelé rohannak az átkozott dögök! No, most aztán fújhatjuk az egész vadászatot!

– Pszt! – figyelmeztette társait Harper hirtelen, bal karját kinyújtva, puskáját maga elé helyezte a nyeregbe, és jobb kezét tölcsérré formálva a füléhez tette. – Pszt! Hallokk valamit, ami nem hasonlít a kutyaugatáshoz... Ha! Most megint. Ez Asszovaum. Fejemet rá, hogy az indián visszaterele a kutyákat! Fújd csak, Roberts, fújd! Még nem tudja, hol is vagyunk voltaképpen.

Roberts ismét megszólaltatta a kürtjét; hosszú, elnyújtott kiáltás felelt rá, mely mintha a közeli hegyek felől jött volna.

– Hurrá! Ez Asszovaum. Ha találkozott a kutyákkal, viszaterele őket. Poppy jól ismeri az indiánt.

Harper nem tévedett. Negyedóra múlva megjelent az indián és körülötte, még mindig vizslatva, a falka. Poppyt bőrszíjból font vékony pórázon vezette.

– Halló, Rézbőrű, hol találtál rá a kutyákra? – kérdezte Roberts megörülve.

– A hegyről nagy medve jött – válaszolt az indián. – Mély nyomok. Nem volt éhes. Egyetlen követ sem emelt fel, hogy férges után kutasson, egyetlen korhadt fát sem piszkált meg. Nyomai egyenesen a folyóhoz vezettek. A nád sűrűjében van egy nyugalmas fészek, kevés a moszkító. Asszovaum ismeri a helyet.

– De hogyan akadtál a kutyákra?

– Ha Asszovaum medvenyomra bukkan, azt is tudja, merre tart az állat. Poppy rám talált, és amikor felugrott

rám, elcsíptem. Ha méhek rajzanak, mindig csak egyet, a legnagyobbat, legokosabbat követik. Így tesznek a kutyák is. Ha vezetőjük elhagyja a nyomot, a többi sem marad rajta sokáig.

– Remek fickó ez az Asszovaum – szólta Harper, elégedetten dörzsölgetve a kezét. – Most a helyes nyomra tereljük őket, aztán mint a villám...

– Visszarohannak a hegyekbe – vágott közbe Asszovaum. – Nem... Majd én vezetem Poppyt. A többi követni fogja. Ha egyszer jó nyomon vannak, le sem lehet őket téríteni többé.

Az indián javaslatát elfogadták. Asszovaum csak akkor eresztette szabadon Poppyt, mikor jó kétszáz lépés után alig tudta már pórázon tartani. Poppy után a csaholó falka pillanatok alatt eltűnt a sűrűben, a vadászok utánuk.

A nádas szélén le kellett szállniuk lovaikról, a néhol áthatolhatatlan fallá fonódott nádon, sáson, kúszónövényeken késsel kellett utat vágni maguknak. De sietségüknek megvolt a nyomós oka, mert a sűrűség közepéből fülsiketítő zaj hallatszott. A kutyák ugattak, vonítottak, a száraz nád recsegett-ropogott. A vadászok kiabáltak, hogy kutyáikat még vadabb harcra tüzeljék.

A medvét pihenőhelyén lepték meg a kutyák, úgy látszik, nem régen telepedhetett itt le. Mikor menekülni akart, Poppy mérgesen belekapaszkodott a bundájába. A mackó dörmögve fordult hátra, hogy támadójától körmei segítségével szabaduljon meg, de az eb számított erre. Villámgyorsan félreugrott, hogy a következő pillanatban előlről kezdje a játékot. Sokáig persze nem tudta volna a nagy vadat így lekötni, de hamarosan odaért a falka. A medve most már hanyatt-homlok menekült. A folyó felé indult, amerre a nád a legsűrűbb, de a kutyák szünet nélkül nyugtalanították.

Ez ideig sikeresen védte magát üldözői fogai ellen, de közben a vadászok el tudták vágni az útját, mert a falka csaholása mindig elárulta hollétét. Amikor pedig végre, nem a legjobb kedvében, ismét bal felé próbált menekülni – ez volt a második kísérlete, hogy a folyóhoz jusson –, egyszerre csak Roberts a közelében lépett ki a sűrűből, célzott és lőtt. Ugyanabban a pillanatban egy másik fegyver is eldőrdült, Curtis golyója zúgott a vadállat felé. Mindkét lövés talált, de ez nem hatott nagyon a medvére, egyszer felugrott ugyan, és halk nyöszörgést hallatott, de aztán hatalmas ugrásokkal menekült tovább a folyó felé, közben még ahhoz is volt ereje, hogy egy eléje iramodó kutyát mancsának egyetlen csapásával leterítsen.

Roberts eközben jól kihasználta az időt. Egyetlen ugrással, mely egy jaguárnak is becsületére vált volna, késével a vadállat mögött termett, éppen amikor ez a folyópartot elérte. Ekkor egy harmadik lövés is eldőrdült. A következő pillanatban Roberts markolatig döfte az éppen halálra sebzett állat oldalába széles vadászését.

Az üldözés lázában azonban nem vette észre, hogy egészen a part szélén áll. A medve halálküzdelmében még egyszer összeszedte magát, és a rátámadó kutyákat semmibe véve, a partról a folyóba ugrott. A medve, Roberts és a kutyák egyszerre tűntek el a Petite Jeanne zavaros habjában.

Asszovaum baljával egy fiatal fába kapaszkodva nézett le a partról, és nevetni kezdett.

– A fehér ember jól tartja magát.

Mielőtt azonban a többi vadász a küzdelem színhelyére érkezett volna, azok ismét felbukkantak. Roberts nem jött zavarba, és a most már élettelen medvét, melyet a kutyák még a víz alatt sem engedtek el, a partra vonszolta. Csak ezután jutott hozzá, hogy szemügyre vegye a helyet, ahonnan

lepottyant. Harper pillantásával találkozott, aki csodálkozva nézett le rá, és felkiáltott:

– Hollá, Roberts! Mi az ördögöt művelsz odalenn a medvével? Hogyan fogjuk most a dögöt felvonszolni?

– Csak én magam volnék már odafenn! – válaszolta nevetve Roberts. – Lefelé meglehetősen könnyen ment a dolog, de felfelé valamivel nehezebb lesz.

– Várj – szólt Asszovaum –, majd én segítek.

– Várjak? – kérdezte Roberts. – Mit is csinálhatnék egyebet? Aki ilyen csávába került, jobbat ki sem találhatna.

– Kövér-e a medve? – kérdezte Harper.

– Meglehetősen – válaszolta Roberts, a mellette félig még vízben levő állatot megtapogatva. – Nem akarsz magad is meggyőződni róla?

– Köszönöm szépen – felelte Harper nevetve –, elhiszem. Meg hát nem is olyan sürgős a dolog.

Asszovaum ezalatt kivágott egy kis hickoryt, az ágak egy részét letisztította, de rajta hagyott annyit, hogy létrául szolgálhasson. Felmászott egy gyertyánra, mely egy ciprus közelében nőtt magasra, erről levágott egy indát, olyan magasra, amennyire csak tudta. Először a karcsú törzset bocsátotta le Robertshez, aztán az indát, azt ajánlva neki, hogy a kutyákat kötözze meg vele. Egy öv és egy zsebkenő segítségével mindez könnyen ment, és a vadászt a férfiak egyesített erejével rövidesen fel is húzták a partra.

– De most hogyan húzzuk föl a medvét? – kérdezte Harper. – Legalább háromszáz font ez a dög, és kötél nélkül, azt hiszem, meg sem tudjuk mozdítani.

– Hm... – csóválta a fejét Asszovaum. – Így is jó lesz. Látjátok a víz szélén azt a két korhadt fatörzset? Belehengetjük a vízbe, jól hozzákötjük a medvét, Asszovaum pedig velem megy a folyón lefelé. Másfél mérföldnyire lakik

Mr. Bahrens. Ti lovon mentek, napnyugtakor Bahrensnál találkozunk.

– Remek ötlet, Asszovaum! – kiáltotta Roberts.

Az indián mosolygott, de nem szólt többet egy szót sem. Nagyon el volt foglalva azzal, hogy a két fatörzset a folyóba hengerítse, és a nagy testű állatot hozzákötözze a törzsekhez. Alig egy negyedóra alatt mindent elintézett, fegyverét a medve hátán helyezte el, mert az állat testét a könnyű fa félig a víz felett tartotta. Aztán néha úszva, néha gázolva, elindult a különös vízi járművel.

– Egy indián mindig hasznos az erdőben – szólt Harper, amikor a rézbőrű az egyik folyókanyarulatban eltűnt a szemük elől. – Remek ötletei vannak a fickónak, és amit egyszer a fejébe vesz, azt keresztül is viszi. No de most már menjünk mi is! A nap egy óra múlva lenyugszik. Szívesen kikászálódnék ebből a sűrűségből még a sötétség beállta előtt.

A kimerülten heverő kutyák is feltápászkodtak, az egész társaság elindult. Eleinte a folyó menti tisztáson haladtak, és csak akkor álltak meg, amikor Hartford, a szatócs hirtelen megragadta Roberts karját.

– Pszt! Nem látja?... Ott! – kérdezte gyorsan, visszafojtott hangon.

– Mit? Hol? – kérdezte Roberts.

– Ott a bokorban! Azt a vöröset.

– Aha! Valóban. Szarvas. Éppen most állt fel. Lőjön gyorsan, mielőtt a kutyák szagot fognak!

A szatócs felemelte a puskáját, egy pillanatig célzott, aztán lőtt. Az állat magasra szökkent, és hatalmas ugrásokkal iramodott el a sűrűben.

– Talált! Talált! – ujjongott Hartford, és oda rohant, ahol az előbb még a szarvas állt.

– Látjátok? Vér. És Poppy már érzi is, szimatolja a vért.

A kutyák azonban igen furcsán viselkedtek. Egyik-másik a menekülő szarvas után vetette magát, de Watch szorgalmasan szimatolt a bokrokban, és mit sem törődött a többi kutya csaholásával. Poppy pedig elült, és a fejét magasra emelve, szívszaggatóan vonított.

– Mi az ördög lelte a dögöket? – lépett közelebb Roberts csodálkozva. – Vagy talán azért vonít ez, mert elhibáztad a szarvast?

– Elhibáztam? – méltatlankodott a szatócs. – Ide nézz! Meg ott is. Itt is.

– Valóban, éppen elég vér van itt – szólt Curtis meglepődve. – De nézzétek csak: nem arra futott el a szarvas? Amerre a kutyák iramodtak?

– De igen – felelte Harper. – Erre. Itt a két fa között vágatott el.

– No, akkor pedig ez nem a szarvas vére – következtetett Curtis. – Ezek a vérnyomok a folyó felé vezetnek.

– Más nyomok nincsenek?

– Semmi... De mégis! Egy vadász járt erre, itt vannak a lábnyomai... – szólt Curtis lehajolva. – Itt is. Újból! Ketten voltak.

– Nem csodálkoznék rajta – szólt közbe Harper –, ha Bahrens ejtett volna itt el valami vadat, és finom pecsenyével fogadna ma este bennünket.

– Bahrens mindig mokaszint hord – csóválta a fejét kétkedve Curtis –, de ez itt – mutatott a nyomra – bakancsot viselt, a másik meg csizmát, olyat, amelyet Brown hozott nemrégiben magával Little Rockból. De azért lehet, hogy a zsákmányt Bahrenshoz vitték.

– Ne pazaroljuk tovább az időt, emberek – szólt Roberts. – Hagyjátok a nyomokat a fenébe, igazán ideje már, hogy ebből a mocsárból kijussunk!

– De nézzétek csak, milyen furcsán viselkedik ez a kutya – szólta Harper. – Poppy, hallgatsz el rögtön! Úgy vonít, hogy belebolondul az ember.

Poppy azonban ezúttal nem engedelmeskedett gazdájának, időről időre megszagolta a vérnyomokat, aztán megint fültépően vonított.

– Itt valami nincs rendben! – kiáltott Roberts, és hirtelen megállva, alaposan megfigyelte kuttyája viselkedését. – Poppy okosabb annál, semhogy ok nélkül ennyire izgalomba jöjjön. Ezzel a vérrel valami nincs rendben. Ez nem a megsebzett vad vére, hanem embervér!

– Ördögöt! – kiáltott Curtis aggódalmasan társaira pillantva.

– Kövessük a nyomokat a vízig – folytatta Roberts –, majd ott meglátjuk.

– Borzasztó ez a vér! – szólta Hartford, és összerázkódott.

– Te persze igen rövid ideje vagy Arkansasban – mondta Curtis –, bezzeg én már jó tíz éve lakom itt, és az ember lassan elfásul. Éppen elég hullát láttam tíz év alatt, nem egy meggyilkoltat segítettem eltakarítani...

– Itt rakták le a terhüket – szakította félbe Harper Curtist, egy kissé letaposott helyre mutatva. – Szarvas vagy ember, de itt vonszolták be a vízbe.

Curtis letérdelt, és figyelmesen vizsgálta a helyet, a legkisebb jel sem kerülte el a figyelmét. Egyszerre felugrott.

– Ember volt! Itt... itt egy gomb lenyomata látszik a puha talajban... Világosan kivehető... ott! Mindjárt a fekete vérfolt mellett, a sárga falevél előtt... Látjátok?

– Valóban – szólta Roberts, aki szintén alaposan megvizsgálta az említett helyet –, ember volt, itt feküdt a keze, egyik körmének a lenyomata félreérthetetlenül felismerhető. Gyilkosság történt... minden bizonynal, és holnap

vissza kell ide jönnünk, hogy a dolgot tüzetesebben megvizsgáljuk. Ma már késő van. Ha még tíz percig itt maradunk, kénytelenek volnánk itt éjszakázni, mert a sötétség leszállta után képtelenség a sűrűn átvergődni. Holnap azonban már hajnalhasadtával idejöhethetünk, hátha fel tudjuk kutatni a tetteseket vagy az áldozatot. Most azonban induljunk, már engem is borzaszt ez a hely.

Senkit sem kellett tovább biztatni, némán vágták az utat maguk előtt széles vadászkéseikkel; alkonyatkor elérték a lovaikat, nyeregbe ugrottak, és még a teljes sötétség beállta előtt megérkeztek a Petite Jeanne-i gázlóhoz, ahol az öreg Bahrens kunyhója állt.